

Clark Darlton

PLANETÁRNÍ ŽALÁŘ

Přeložila Michaela Škultéty

1.

CREST IV, vlajková loď solární flotily, se nacházela v kulovité galaxii M-87. Návrat do domovské Mléčné dráhy byl stále ještě technicky nemožný a pokusy požádat o pomoc cizí inteligentní rasu zatím ztroskotaly. První setkání s inteligentními bytostmi však přineslo překvapující poznám: převládající forma života v M-87 se nepochybně podobala Pozemšťanům, nýbrž Haluťanům. Ta podoba nemohla být náhodná. Haluťané žili v Mléčné dráze již před dvaapadesáti tisíci lety a nyní existovali, ve zmenšené a pozmenšené podobě, i v kulovité galaxii M-87.

CREST IV se uchýlila na oběžnou dráhu kolem třetí planety soustavy Truk. Dramatické události na planetě vedly k osvobození takzvaného Skoarta, který se nyní spolu se třemi sty osmdesáti Členy své tělesné stráže nacházel na palubě vlajkové lodi.

Perry Rhodan vyhledal Atlana v jeho kabině, aby ho o všem informoval. Se

děli proti sobě a Arkonidan přítele ani jedinkrát nepřerušil. Když Rhodan domluvil, dlouho mlčel, a pak řekl:

„Nelíbí se mi to.“

„Co se ti nelíbí? Přiznávám, že je to všechno trochu zamotané. Co si počneme se Skoartem a jeho vojáky? Pomohou nám najít cestu zpět do Mléčné dráhy?“

Atlan pomalu zavrtěl hlavou.

„Tohle mi starosti nedělá. Jde o jejich vzhled. Skoarové vypadají jako zmenšení Haluťané. Ta podoba nemůže být náhodná. Musí existovat nějaká souvislost a pro nás je životně důležité ji zjistit. Skoarto nám nebude chtít nic říct, takže se

musíme zeptat Haluťanů. Icho Tolot a Fancan Teik odletěli na průzkum. Musíme se s nimi neprodleně spojit."

„Máš pravdu, Atlane. Zařídím to. Než se ozvou, nezbývá nám nic jiného, než počkat v této soustavě."

Atlan vstal a začal přecházet po kabině. Jeho tvář byla neobvykle vážná. Náhle se prudce zastavil.

„Považuješ za možné, Perry, že jsou Skoarové a Haluťané příbuzní?"

„Nevím, Atlane. Jsme třicet dva miliony světelných let daleko od naší Mléčné dráhy. Žádná loď s nám známým pohonem nedokáže takovou vzdálenost překonat. Přesto takové technické prostředky existovat musí a možná je staří Haluťané měli. Vysvětlovalo by to podobnost obou ras. Rád bych věděl, co si o tom myslí Icho Tolot."

Atlan se znovu posadil.

„Právě proto s ním chci mluvit. Doufám, že nebudeme čekat příliš dlouho."

„To doufám i já," opáčil Perry Rhodan a vstal. „Najdeš mě na můstku."

Vyšel z kabiny a zavřel za sebou dveře. Atlan zůstal sedět na místě. Seděl tam ještě o patnáct minut později a stále se upřeně díval na zavřené dveře.

Icho Tolot a Fancan Teik měli vlastní vesmírnou loď, černou kouli o průměru sto třicet metrů. Měli tam přístroje, vybavení a zbraně, které neznal dokonce ani sám Perry Rhodan. Nikdy se jich na to neptal, ale předpokládal, že by mu svá tajemství vydali, pokud by to považovali za správné.

Oba Haluťané se už dva týdny neozvali.

CREST IV se několikrát pokoušela o kontakt s nimi, nikdy však nepřišla odpověď. Rhodan byl pevně přesvědčený, že jeho přátelé nejsou v nebezpečí, nechápal však, proč o sobě tak dlouho nedali vědět.

Když vstoupil na můstek, vyšel mu

vstříc plukovník Merlin Akran, kapitán CRESTU.

„Myslím, že vím, proč jste tady," řekl. „Zdá se, že v radiocentrále něco zachytili. Jedná se o neobvykle slabý hypersignál. Musí to být Halut'ané."

Perry Rhodan se okamžitě vydal do radiocentrály. Přivítal ho mladý poručík a krátce ho informoval o posledních událostech. Slabé hyperimpulsy nesly Tolotův tajný kód.

, Ještě jsem neodhadl vzdálenost, pane. Ale každým okamžikem bych měl dostat dešifrovaný text. Počkáte si, pane?"

„Jak dlouho to bude trvat?"

Vtom vesel do místnosti radista a podal poručíkovi formulář. Pak teprve postřehl Rhodana a omluvil se. Rhodan s úsměvem mávl rukou, vzal si od poručíka formulář, a Četl:

„Prosím o vyslání korvety. Jsme v nesnázích. Rozhodně pošlete Guckyho, Gorašina a Čubaje. Na místě je největší opatrnost. Naše pozice..."

Následovaly přesné souřadnice.

„Jak byla zpráva poslaná?" otázal se Rhodan.

„Úvodní signál je Tolotův tajný kód," řekl poručík. „Vlastní text je v morseovce ano, pane, řekl jsem v morseovce. Dokazuje to, že Halut'ané nemají dost energie. Musí být opravdu v nepříjemné situaci."

„To dokazuje už sám text. Když Halut'an přizná, že je v nesnázích, znamená to pro normálního člověka katastrofu. Musíme se o ně postarat. „Rhodan mu vrátil formulář. „Děkuji vám, poručíku."

Ve velké tělocvičně vládl čilý ruch. Trénovali tu mutanti. Velel jim John Marshall:

„Raz dva raz dva raz dva..."

Gucky sebou plácl na matraci a zůstal ležet.

„Copak je, maličký? Jsi unavený?"

Myšob zvedl vyčítavě hlavu.

„Nevím, co to má znamenat. K čemu taková námaha, když k jídlu máme akorát pudíng z mořských řas? Měli bychom se

raději šetřit. Klidně si pokračujte, já jsem skončil."

„Musíme zůstat ve formě, Gucky. Sport je zdravý."

„Ale lenost je příjemnější!"

Muži se rozesmáli.

„Nutit tě nemůžu/" povzdechl si John Marshall. „Ale v tom případě nás už dál neruš a zmiz. Zdržuješ nás."

Vtom se z reproduktorů ozval Rhodanův hlas:

„Pozor, pozor! Johne Marshall, dostavte se, prosím, s Guckym a Gorašinem do své kabiny. Očekávám vás tam za deset minut. To je rozkaz."

Gucky vítězně přihopkal zpátky ke skupině.

„Neříkal jsem to? Měli jste si raději odpočinout. Já jsem v pohodě. Tak co, na koho ještě čekáme?"

Zhruba ve stejnou dobu byl nadporučík Eder, důstojník speciálního akčního komanda, pověřen výběrem čtyřiceti devíti dobrovolníků se zvláštním pověřením. Činil tak důkladně a pečlivě, jak bylo jeho zvykem. O půl hodiny později se i se svými lidmi přihlásil v hangáru u majora McCisoma, velitele 5. korvetní letky. Vzápětí dorazili všichni tři mutanti.

Major McCisom oznámil Perry Rhodanovi, že korveta KC-41 je připravena ke startu. Minutu nato se hangár otevřel a KC-41 vystřelila do vesmíru. Začalo jedno z nejneuvěřitelnějších dobrodružství v historii lidstva.

2.

Po deseti hodinách letu dosáhla KC-41 udanou pozici a vrátila se zpět do Einsteinova vesmíru. Palubní přístroje se daly do práce a za deset minut vyplivl počítač výsledek.

„Slunce je bílý trpaslík s neobvykle

silnou přitažlivostí," četl major McCisom nahlas. „Má jen jedinou planetu, průměr asi tisíc osm set kilometrů. Uvízlý planetoid, řekl bych. Nic než kus skály beze stopy atmosféry. Jenže přitažlivost je příliš silná. Buď je ta planeta neuvěřitelně hustá, nebo je gravitační pole vytvářeno uměle. Povrchové

teploty velmi nízké, bílé slunce ji dostatečně nezahřívá. Zkrátka a dobře nepříjemný svět, od něhož nemůžeme nic čekat. A jestli se nepletu, Halut'ané tam přistáli. Jsem zvědavý, jestli je najdeme."

Pomocí zvětšovacích obrazovek a lokalizačních přístrojů pátrali po černé halutské lodi. Bylo to však těžší, než čekali. Přístroje se chovaly bláznivě a nehlásily žádné rozumné hodnoty. Pod povrchem bezejmenné planety muselo být nesmírné množství kovů.

Ale pak, při pátém obletu, zvolal náhle poručík Kramer:

„Tam! To musí být halutská loď!"

Major McCisom nechal pozici lodi uložit do počítače a nařídil Kramerovi, aby šel níž. Zároveň zavolał telekomem tři mutanty a velitele akčního komanda.

Když se v centrále objevili Gucky, Ras Čubaj, Ivan Gorašin a nadporučík Eder, vysvětlil jim major situaci. Gucky prohlásil:

„Musíte jít níž, majore. Měli bychom už dávno přijímat od Halut'anů nějaké signály. Jestli nevysílají, znamená to, že mají potíže, a my jim musíme pomoci."

„Nepospíchejte tak," radil McCisom. „Tam dole je spousta energie, která může vysílání pohlcovat nebo zeslabovat. Je dokonce možné, že Icho Tolot a FancanTeik vysílají jako diví, ale my tu neslyšíme ani pípnutí. Musíme počítat se vším."

„Mám tam skočit?" nabídl se Gucky.

Ras Čubaj mu položil paži kolem ramen.

„To bych ti neradil, Gucky. Už jsi párkrát skočil do energetického štítu a víš, jak to bolí."

Gucky pohlédl na panoramatickou obrazovku.

„Kdo říká, že dole energetický štít? Mluvílo se jen o energii všeobecně."

Vtom se ozval poručík Kramer:

„Zaznamenal jsem vzrůst naměřené energie. Pod povrchem planety jsou instalované nějaké stroje, které právě nastartovaly. Musíme být opatrní. Planeta sice vypadá neobydlená, ale

zjevně to tak není. Ledaže by se jednalo o automatická zařízení obsluhovaná roboty. Ale v čím zájmu by to bylo?"

Gucky si povzdechl.

„Myslím, že tu přece jen raději zůstanu." Odkášlal si.

„Pochopitelně jen ve vašem zájmu!"

Mezitím se KC-41 přiblížila k povrchu na deset tisíc kilometrů.

Ozval se radista, který zachytil slabé a nesrozumitelné volání.

„To musí být Haluťané!" zvolal ihned major McCisom.

„Nejspíš jim chybí energie."

Po několika minutách se objevil radista a předal majorovi dešifrovanou zprávu. Bob McCisom šiji rychle přečetl a velmi závažněl.

„Icho Tolot nám radí, abychom se v žádném případě nepřibližovali k povrchu víc než na pět tisíc kilometrů," řekl.

„Tvrdí, že tam dole je jakýsi požírač energie. Udává, že generátory sice pracují, ale téměř neposkytují energii. Zřejmě kvůli tomu nemůže odstartovat. Za těchto okolností by bylo přistání sebevraždou."

„Je snad jasné, že se tam musím teleportovat!" vypískl Gucky.

„Jak bychom se jinak s Haluťany spojili? Právě proto si nás snad Icho Tolot vyžádal!"

„Jinou možnost opravdu nevidím," přiznal major McCisom.

„Doufám, že to platí i pro mne?" ozval se Ivan Gorašin.

„Ale jistě, co bych si bez tebe počal?" odpověděl místo majora Gucky.

„Vezměte si speciální skafandry," doporučil mutantům major.

„Nevíme, co vás tam dole čeká."

„Tak jdeme na to!" pištěl nedočkavě mysob, když se oblékli.

„Pomalů, maličký," zadržel ho Ras Čubaj. „Jsme na opačné straně planety. Kdy se znovu dostaneme na pozici Haluťanů, majore?"

„Asi za dvacet minut. V té době už budeme mít i správnou výšku. Zůstaneme na oběžné dráze v pěti tisících kilometrech. Kdybyste pro nás měli důležité zprávy, může se někdo z vás

teleportovat."

Za čtvrt hodiny čekali tři mutanti v plné výzbroji na majorovo znamení. Gorašin stál mezi oběma teleportéry, kteří ho drželi za ruce.

Pak konečně nadešel správný okamžik.

Poručík Kramer, který navigoval korvetu, kývl na velitele, a ten dal znamení teleportérům.

V příští chvíli byli oba muži a myšob ti tam.

3.

Černá vesmírná loď nehybně stála v kamenné poušti. V pozadí se zdvihalo pohoří, ostře se tyčící proti hvězdnatému nebi. Slunce vystoupilo výš. Bylo to malé, bílé slunce, které poskytovalo jen velmi málo tepla. Hvězdy však tu byly tak hustě, že nebe působilo téměř bíle. Byl to podivný, nepříjemný pohled.

Na velitelském můstku seděli Icho Tolot a Fancan Teik. Tolot doufal, že korveta zachytila jejich slabé varování. Ulevilo se mu, když KC-41 sestoupila níž, ale nepřekročila hranici pěti tisíc kilometrů a zůstala na oběžné dráze.

„Zdá se, zeje to v pořádku," řekl svému druhovi. Pro lidské oči prakticky nebylo možné rozlišit jednoho obra od druhého. Podobali se jako vejce vejci.

„Jestli mají na palubě teleportéry, dostaneme brzy návštěvu. Jsem zvědavý, jestli je s nimi prcek."

„To určitě myslíš toho Guckyho. Byl bych vážně rád, kdyby se tu objevil. Neměli bychom ho podceňovat jen proto, že je tak malý."

„Důležitá je kvalita," souhlasil Tolot. On a myšob byli velmi dobří přátelé. Několikrát si navzájem pomohli z bryndy.

O dvě minuty později se na můstku objevili všichni tři mutanti. Přivítání bylo srdečné. Pak Ras Čubaj řekl:

„A teď nám prosím povězte všechno o vaší situaci, Icho Tolote. Co navrhuje?"

„Bude lepší, když se posadíte," vybědl je Halut'an. „Bude to chvíli trvat. Na této planetě existují automatická zařízení, která reagují na každou loď, co tu přistane. Drží nás tady. Prostě nám odsávají energii, potřebnou ke startu. Můžeme být rádi, že nám zbývá dost energie na udržení životně důležitých funkcí. Někdo tedy nechce naši smrt, jde mu o to, abychom se odsud nedostali. Víc nevíme. Fancan Teik se do lodi vrátil asi před půl hodinou. Byl na procházce. Nejlepší asi bude, když vám o ní poví sám."

„Můžu vás přerušit?" ozval se Gucky. „Proč tu vlastně sedíme? Proč prostě neskočíme nahoru do korvety? To je přece maličkost!"

„Nejdřív si poslechni, co chci říct, Gucky," pravil přísně Fancan Teik. „Až to uslyšíš, budeš mluvit jinak. Navíc je absolutně vyloučené, abychom tu nechali naši cennou loď. Víš, že je nenahraditelná. A bylo by to poprvé, co bychom kapitulovali před automatikou. O nic jiného se totiž jednat nemůže. Je docela možné, že tahle planeta byla ještě před sto nebo tisíci lety obydlená. Dnes už není. Ale pokračujme: Vyšel jsem z lodi a brzy jsem objevil ocelovou výpušť, vedoucí do nitra planety. V té době už nám bylo jasné, že planetu můžeme opustit jen tehdy, když najdeme automatické zařízení a deaktivujeme požírač energie. Rozhodl jsem se tedy vy, pusť otevřít, a podařilo se mi to. Zjistil jsem, že planeta je úplně dutá. A pod povrchem jsou obrovské strojoyvny."

„Ale k čemu?" divil se Ras Čubaj. „Tohle je přece úplně malá, bezvýznamná planeta. Jediná v soustavě a ani nemá atmosféru. Je neobyvatelná. K čemu to všechno?"

„To vám ještě nemohu vysvětlit. Ale nechtě mě nejdřív domluvit, prosím. Pronikl jsem tedy do nitra planety a objevil jsem velkou šachtu. Byla plná koster."

Fancan Teik se odmlčel. Gorašin a Ras Čubaj se na něj zděšeně dívali. Gucky se neklidně vrtěl v křesle, avšak na nic se neptal.

Po chvíli Teik pokračoval:

„Ty kostry tam možná leží už tisíce let. Není tam atmosféra, takže se dobře uchovaly. Stál jsem nakrájí Šachty a díval se dolů. Bylo mi, jako bych se ponořil do minulosti, neboť to, co jsem viděl, byla minulost. Nám neznámá minulost, jejíž pozůstatky se uchovaly až do dnešních dní. Protože všechny kostry patřily bytostem, jež měly dvě nohy a Čtyři paže, a šest prstů na rukou i na nohou. Musely měřit víc než tři metry. Jinými slovy; v šachtě pod povrchem této planety leží kostry tisíců příslušníků mého národa.“

Na můstku zavládlo naprosté ticho. Bylo slyšet jen dech dvou Pozemšťanů

a myšobovo záupnění. Dávno zapomněl na svůj návrh vrátit se do korvety. Chápal zděšení obou Haluťanů a marně se pokoušel odhalit souvislosti. Ta podoba nemohla být náhoda, to mu bylo jasné. Po chvíli se stísněně zeptal:

„Fancane, myslíš si, že původní vlastní Haluťanů není ani naše Mléčná dráha, ani Magellanova mračna, ale tahle galaxie? To je přece nepředstavitelné, při té vzdálenosti!“

„Jsme přesvědčení, že tu existují jisté spojitosti,“ řekl Fancan Teik. „Podoba je příliš frapantní. Jen nevíme, jestli je dobré ty spojitosti odhalit. Mohlo by to mít důsledky...“

Gucky v myšlenkách zabloudil k dávné invazi Haluťanů do Mléčné dráhy před více než padesáti tisíci lety. Nemilosrdně tenkrát ničili všechny, kdo se postavili proti nim.

Pak se objevili Dvoj kondiční. Byli ještě větší a strašlivější než Haluťané. Byli nenapadnutelní a neporazitelní. A nyní se zdálo., že Halufané vzešli ze Skoarů a z nich samých se později vyvinuli Dvojkondiční... Guckymu se v očích objevil strach. Icho Tolot raději změnil téma. „Vidíte, že naše generátory běží na plný výkon a také vidíte, kolik vytvářejí energie. Nestačí ani na ochranný štít. Jsme bezmocní. Jestli nás někdo napadne, nemůžeme udělat vůbec nic. Na druhé straně tu nemůžeme naši loď nechat. Co tedy navrhuje?“

Ivan Ivanovic Gorašin pomalu řekl:

„Nemáme jinou možnost. Musíme zjistit, co se děje pod povrchem planety. Navrhuji, aby se o to postarali Gucky s Rasem Čubajem. My zůstaneme tady, abychom se v případě nutnosti mohli bránit. Pokud by teleportéři měli problémy, prostě se vrátí sem nebo do korvety.“

„Přesně to jsem chtěl navrhnout,“ přikývl Ras Čubaj.

V příští vteřině seděli halutští obři a Ivan Ivanovic Gorašin na můstku sami.

Ocelovou výpusť, vedoucí do nitra planety, objevili Gucky a Ras po krátkém hledání. Halutská loď byla od ní vzdálená asi kilometr a půl.

„Až „skočíme, musíme zůstat v kontaktu,“ upozornil Guckyho Ras Čubaj. „V žádném případě nesmíme ztratit jeden druhého z očí.“

Když se rematerializovali, padali do hloubky. Byli dost duchapřítomní, aby ihned zapnuli letecké agregáty, a pád se změnil v pomalý let. Rozhlédli se kolem.

Každých padesát metrů přerušoval stěny šachty asi dva metry široký ocelový pás, tvořící něco jako můstek, z něhož bylo možné se dostat do chodeb ve skále. Na můstcích ležely kostry/o kterých mluvil Fancan Teik. Bylo zřejmé, že mrtví se zoufale pokoušeli proniknout Šachtou na povrch planety. Samotné chodby byly vysoké více než čtyři a široké asi pět metrů. Nebyly osvětlené.

„Ty kostry to byli Halut'ané,“ zašeptal Gucky. „Už chápu, proč jsou Teik s Tolotem tak rozrušení. Vždycky si mysleli, že jsou příslušníky národa o sto tisících duší, a teď najdou miliony světelných let od Mléčné dráhy tisíce takových koster!“

Po dlouhém pádu konečně přistáli na dně šachty. I zde vedly chodby do čtyř různých směrů. Slyšeli tiché bzučení neznámých strojů. Ani zde nebyla atmosféra, ačkoli se dalo předpokládat, že tu kdysi existovala. Ušli několik metrů, a náhle se oba prudce zastavili. Na pravé straně byla stěna

přerušena a nahrazena železnými mřížemi. Za mřížemi se rozprostírala obrovská místnost plná koster.

„Vezení! tady dole bylo vězení!“ vydechl Ras Čubaj. „Možná byla celá tahle planeta kdysi vězením. A všechny kostry jsou bytostí navlas podobných Haluťanům...”

„Ale proč je tady někdo zavřel? Proč je koncentroval na jednom místě a potom zavraždil? To přece musí mít nějaký důvod!”

„Jistěže to má důvod. Možná ho dokonce zjistíme, i když o tom pochybuji. Muselo se to stát před mnoha tisíci lety. Pokud tu byli organičtí strážci, dávno zemřeli. Zůstala automatika a tu musíme vypnout.”

Šli dál a nacházeli stále další a další oddělení plná kostí. Bzučení strojů nebylo slabší ani hlasitější, bylo všude. Stěny z ušlechtilé oceli fungovaly jako perfektní zvukový vodič.

Více než dvě hodiny putovali oba teleportéři podzemním labyrintem a všude nacházeli kostry. Celá planeta byla obrovskou věznicí s nesmírnými bezpečnostními opatřeními, nyní mimo provoz. Nemohli však vědět, zda se automatika náhle neprobudí a nezaútočí.

„Stavitelé téhle věznice,” řekl Ras Čubaj, „moc dobře věděli, koho sem chtějí zavřít. Celá konstrukce svědčí o tom, že znali podivuhodné vlastnosti a schopnosti Haluťanů. Podle mě je jasné, že chtěli Haluťany vyhladit. Nevím, jaký k tomu měli důvod, ale vzpomínám si, jak si Haluťané chtěli před padesáti tisíci lety podrobit Mléčnou dráhu a jak byli krutí a ničili všechny, kdo jim vstoupili do cesty. Může to zde být podobné? Jedná se snad o akt pomsty? Pak bych účelu téhle planety mohl rozumět.”

„Haluťané s v průběhu posledních tisíců let změnili,” namítl Gucky. „Kdysi mohli být strašní, ale dnes jsou mírumilovní, i když milují dobrodružství. Tolot a Teik se stali našimi přáteli to je důležité. Musíme se pokusit přijít téhle záhadě na kloub. Řekl bych, že je to klíč k jejich minulosti, kterou nikdo nezná,

ani sami Haluťané."

Šli dál a netušili, že na povrchu právě v tomto okamžiku začalo neštěstí.

Ivan Ivanovic Gorašin neklidně přecházel po můstku. Energie lodi byla stále odčerpávána, ale klimatizace fungovala bezvadně. Nikdo tedy neusiloval o jejich životy.

Zatímně!

Pohoří se rozprostíralo patnáct kilometrů od lodi. Nejvyšší vrcholek byl uměle zarovnaný, takže vznikla plošina, na které stála desetimetrová věž. Na jejím nejvyšším bode seděla koule o průměru půl metru a leskla se ve slunečním světle.

Neleskla se však pouze proto, že odrážela světlo.

Koule byla individuálním lokátorem kmitání.

Když Fancan Teik opustil loď a našel ocelovou výpuť, bylo jeho typické individuální vyzařování zachyceno koulí, jež je předala dál, a vyvolala tak poplach. Práci počítačů však zpomalila skutečnost, že na planetě už více než pět tisíc let žádní živí Haluťané nebyli. Jejich rasa byla vyhubena, nikdo nepřežil.

Bezpečnostní opatření však nakonec přesto naběhla, ale trvalo to poměrně dlouho. Mezitím se do halutské lodi dostali Gucky a Ras Čubaj, promluvili si s Tolotem a Teikem a teleportovali se do podzemní věznice. Byli tam už dvě hodiny, když dal robot velitel konečně rozkaz ke zničení cizinců.

Mrtvá planeta náhle procitla k životu.

Ve stejném okamžiku opustili Icho Tolot, Fancan Teik a Ivan Ivanovic Gorašin loď. Teleportéři se nehlásili, a tak se Fancan rozhodl zavést své druhy k výpusti. U výpusti se ještě jednou pokusili s mutanty spojit. Odpověď byla velmi slabá, avšak srozumitelná.

„Myslím," uzavřel Ras Čubaj, „že jsme viděli dost. Víme, oč na téhle planetě jde. Máme hledat dál?"

„Nevím, jestli to má smysl," mínil Icho Tolot. „Na druhou stranu jsme tady

s lodí uvázli. Musíme najít alespoň generátor požírače energie a vypnout ho."

Gorašin se hovoru neúčastnil. Naslouchal, ale přitom pozorně sledoval okolí. Byl jedním z nejpozoruhodnějších Členů Rhodanova Sboru mutantu. Jeho duchovní proudění působilo na sloučeniny uhlíku a vápníku všeho druhu. A protože z takových sloučenin se skládalo prakticky celé universum, byl Gorašin schopen zničit atomární explozí každý cíl, který viděl pouhým okem. Dvouhlavý mutant sebou náhle trhl.

„Tam vzadu, v horách, Ivanoviči," řekla starší hlava, Ivan. „Podívej se. Něco se tam leskne. A blíží se to."

„Máš pravdu," souhlasila mladší hlava. „Letí to sem. Nejspíš roboti."

Haluťané přerušili rozhovor s teleportéry a sledovali, co se děje.

„To jsou vzdušní roboti," ozval se Icho Tolot. „Vypadají jako ti z planety Truktan. Blíží se pořádně rychle a jsou nebezpeční. Myslím, že bude lepší, když se stáhneme zpět do lodi."

„Proč?" zeptal se Fancan Teik. „Nesmíme ji vystavit riziku. Myslím, že roboti půjdou jen po nás. Tohle bývala zajatecká planeta pro Haluťany, a my jsme Haluťané. Gorašine, vy jděte do lodi. Vám se nic nestane."

Ivan i Ivanovic zavrtěli hlavou.

„Nepřichází v úvahu. Potřebujete mě. Chcete vidět, co s těmi roboty udělám? Jsou ještě pět nebo Šest kilometrů daleko. Tak se dívejte na toho prvního, toho, co je trochu stranou od ostatních..."

Roboti vypadali jako létající pevnosti. První z nich začal střílet.

„Teď!" řekl Ivan.

Na místě, kde se ještě před chvílí vznášel robot, se objevil jasný záblesk. Gorašin zničil sedm útočících pevností jednu po druhé. Poslední tři změnily kurs. Byli to však roboti, nehodlali se vzdát, pouze změnili taktiku.

„Pojďte za námi!" zapištěl Gucky sotva slyšitelně do vysílačky.

„Tady se vám nemůže nic stát. Nikdo tu není.“

„Možná má pravdu,“ uvažoval Icho Tolot. „Když už se nemůžeme vrátit do lodi, bude asi lepší zmizet pod zemí. Třeba tam budeme v bezpečí.“

„Nevypadá to tam moc vesele, Icho,“ varoval ho Fancan Teik. „Ale snad se nám podaří najít hlavní energetickou stanici a celé to vypnout. Tak pojd'te, znám vchod...“

Zatímco s Tolotem lezli do hlubin, sestřelil Gorašin poslední tři roboty, kteří se přiblížili z jiné strany. Pak následoval Halut'aný do nitra planety.

Náhle se nad nimi rozzářilo jasné světlo. Zastavili se a pohlédli vzhůru.

Východ byl hermeticky uzavřen bílým energetickým polem, Byli v pasti.

4.

Automatická stanice v horách neměla k dispozici jen deset vzdušných robotů. Když oba Halut'ané s Gorašinem zmizeli v podzemí, vyslali nový impuls řídící centrále hluboko v útrobách planety, teprve teď se rozběhla obrana v celé Šíři. Všude ve vězení se probouzely automaty a nepředstavitelná ochranná zařízení.

Když se rematerializovali Gucky a Ras Čubaj, spatřili Icho Tolota a Fancana Teika stát před mřížemi. Halut'ané hleděli s hrůzou do místnosti plné koster. Muselo jich tam ležet nejméně pět set. Stáli před pozůstatky svých druhů a mysleli na jejich vrahy. Kdo to jen byl?

„Na povrchu vypuklo peklo,“ řekl Tolot. „Musíme najít energetickou stanici, jinak jsme ztraceni. Máte tušení, kde by mohla být?“ Ras Čubaj zavrtěl hlavou. „Vibrace jsou cítit všude, ale mohou pocházet ze strojů se samostatnými generátory. Musíme najít robota velitele téhle podzemní pevnosti. Když ho vy

řadíme z boje, vyhrájeme. Ale jestli je celá planeta dutá,

můžeme hledat hodně dlouho."

Gucky náhle koutkem oka zaregistroval pohyb. Rychle vzhlédl ke stropu. A pak to uviděl.

„Utíkejte dál do chodby, rychle!" vykřikl. „Rasi, postarej se o Tolota s Teikem, já vezmu Gorašina!"

Sotva domluvil, odsunula se kovová deska ve stropě stranou a objevila se spirálovitá hlaveň pulsátorového děla. Ústí se pomalu pohybovalo směrem k oběma Haluťanům, kteří stále ještě stáli na místě, a ani se nepohnuli. Bylo jasné, že dělo je řízeno automaticky. Ústí hledalo svůj cíl, ale ignorovalo Gorašina a Guckyho, kteří se ještě neteleportovali. Hledalo Haluťany a bylo jisté, že je najde.

Vtom Icho Tolot konečně překonal šok. Strčil do Fancana Teika a dal se do běhu. Energetické paprsky dopadly několik kroků za nimi a zaryly se do podlahy.

„To bylo těsné," vypískl Gucky. „A taková děla jsou tu jistě všude. Musíme dávat pozor. Neměli bychom se přece jen vrátit na povrch?"

„To nemá smysl," namítl Tolot. „Ne dřív, dokud nenajdeme robota-velitele a nezničíme ho." Hledání pokračovalo. Pronikali stále

hlouběji do ocelového labyrintu. Nepotkali ani jediného robota, museli se ale stále vyhýbat útočící automaticce. Nikdy nešla po Guckym, Rasu Čubajovi nebo Gorašinovi, vždy se zaměřovala na Haluťany.

„Mám pocit, že se robot-velitel nachází přesně ve středu planety," mínil Ras Čubaj. Chodba se před nimi rozšiřovala a změnila se ve velkou halu. Svítilo tam světlo a všude stály neznámé stroje. Vzadu pak chodba pokračovala.

„Rozdělovači stanice," domníval se Icho Tolot. „Kdybychom ji zničili, část zbraní by vypadla. Ale nemáme Čím. Gorašine, myslíte, že byste...?"

Obě hlavy přikývly a Ivan řekl:

„To bude maličkost. Schovejte se dozadu do chodby a my se

dáme do práce."

To, co se dělo pak, vypadalo jako zlý sen. Jeden stroj po druhém zanikal v příšerných detonacích. Část stropu se zřítila a ukázalo se, že kovová vrstva byla silná nejméně pět metrů. Nakonec se Gorašin vítězně vydal za ostatními a usmíval se na celé kolo:

„Hotovo, panstvo. Vždy k službám!"

Pokračovali v cestě a dostali se k antigravové šachtě, která ještě byla v provozu. Jeden po druhém do ní tedy vstoupili. Klesali asi sto metrů, než se dostali na dno. Museli teď být zhruba půl kilometru pod povrchem planety, a zdálo se, že opustili vězeňskou oblast. Jakmile vešli do hlavní chodby, mnohem širší a vyšší, než byly ty nahoře, rozsvítilo se světlo. Uprostřed chodby byly jízdní dráhy s elektronickými svodidly. Ve stěnách byly zapuštěny čtvercové otvory, připomínající výlohy. Vůbec všechno připomínalo jakousi obchodní třídu.

„Co to muselo být za rasu!" řekl Ras Čubaj. „A jak mohla být tak krutá, že chtěla vyhubit jinou rasu?"

Stáli na místě a nevěděli, kudy dál. Zdálo se, že energetická stanice musí ležet ještě hlouběji, neboť vibrace přicházely zdola.

„Pěšky to nikdy nezvládneme," mínil Gorašin. „Navrhuji, abychom počkali na smluveném místě, zatímco se Gucky pokusí najít řídicí centrálu. Jinak to nepůjde." Obrátil se na myšoba:

„A když ji najdeš, Gucky, nic nepodnikej. Vrať se, abychom se mohli poradit, co dál. Musíme to dokázat. Na oběžné dráze čeká major McCisom, aby mohl přistát."

Gucky klidně přikývl.

„Určitě centrálu najdu. A pak jen stačí dopravit tam Gorašina a bude to."

Ras Čubaj zavrtěl hlavou.

„Tak jednoduché to nebude. Najdi stanici, pak uvidíme."

Halutáané se mezitím trochu vzdálili od skupinky. Ze stropu

náhle vystřelily energetické mříže a obě mohutné postavy uvěznily. Plocha, na níž se mohly pohybovat, nebyla větší než deset čtverečních metrů. Pak se mříže daly do pohybu. Pomalu se sunuly k sobě a bylo jasné, že mají za úkol rozložit Haluťany zářením.

„Musíme je odtamtud dostat!“ vypísl Gucky. „Tohle je normální energetická opona, snadno ji překonáme. Skočíme najednou, Rasi. Nejdřív Tolota, pak Teika. Ale rychle! Máme nanejvýš dvacet vteřin.“

Vzdálenost nebyla velká, nemuseli se tedy příliš soustředit. Ve stejnou chvíli se materializovali uvnitř energetické klece, popadli Tolota za paže a zase se dematerializovali.

Po deseti vteřinách byli oba Haluťané v bezpečí. Energetické mříže pohasly.

„Teď už je úplně jasné,“ řekl Ras Čubaj, „že automatika planety je naprogramována výhradně na Haluťany. Nám nic nehrozí, ale Tolot s Teikem jsou neustále v nebezpečí života. Nevím, jak dlouho bylo tohle zařízení mimo provoz, ale funguje bezchybně.“

Šli pomalu dál, když se Icho Tolot najednou prudce zastavil. Ze směru, z něhož právě přišli, vyrazilo jakési vozidlo. Vypadalo jako obrněný vůz. Vpředu mělo nemontované dělo.

„Tam vpředu je prostranní chodba,“ vyhrkl Tolot. „Pro vozidlo je příliš úzká. Snad se tam budeme moci schovat.“

Rychle zmizeli v chodbě a ohlédli se. Ivan Ivanovic Gorašin zůstal stát v jejím ústí a zaměřoval očima cíl. Pak se náhle objevil jasný plamen. Gorašin uskočil. Následovala nehučná exploze. Plamen zhasl a nic nenasvědčovalo tomu, že byl právě zničen zázrak techniky zaniklé civilizace. Dvouchlavý mutant se vrátil k ostatním.

„Jsem přesvědčený, že tahle planeta byla sběrným táborem pro zajaté Haluťany,“ prohlásil Icho Tolot. „Nechápu, jak se náš národ dostal do takové situace. Museli jsme narazit na protivníka, který byl mnohem silnější než my. Kdo to mohl být

a proč nás chtěl vyhladit?"

„Ale nepodařilo se jim to," mýnil Fancan Teik. „Nemohlo se jim to podařit, protože jinak bychom tu nestáli. Neexistovala by ani planeta Halut v Mléčné dráze. Jak jsme se tam ale dostali?"

Po této poznámce začalo být Guckymu jasné, že Haluťané ve skutečnosti pocházejí z galaxie M-87. Byli pronásledováni a zabíjeni, ale malým skupinkám se podařilo utéci do Magellanova mračna. Odtamtud museli někteří z nich proniknout do Mléčné dráhy, kde na

stolili teror a pokoušeli se zotročit všechny humanoidní rasy.

Pokračovali v cestě, oba Haluťané s Gorašinem uprostřed v Čele. Ras Čubaj a Gucky byli asi dvacet metrů za nimi.

A pak, zcela náhle, se to stalo.

Mezi oběma skupinami vzplála energetická opona. Nebyla to však obyčejná energetická opona, ani zelené vysokoenergetické pole. Byly to tři různé energetické štíty, respektive mříže, z nichž každá zářila jinou barvou.

První štít svítil žlutě a nebyl ani pět metrů od Guckyho. Přes něj prosvítal modrý štít a za ním se leskl Červený. Vzadu byly jen nezřetelně patrné obrysy obou Haluťanů a dvouhlavého mutanta.

Ras Čubaj pevně uchopil Guckyho za paži.

„Počkej. Ne abys hned skákal. Nevíme, o jaký druh energie se jedná. Mohla by pro nás být nebezpečná."

Gucky jeho ruku netrpělivě setřásl.

„Ať je nebezpečná nebo ne nemůžeme je tam nechat. Jestli se jim něco stane, bude to naše vina."

„Zkusím, jestli funguje telekom. Haló, Gorašine, slyšíte nás?"

Odpověď byla velice tichá a takřka nesrozumitelná.

„Slyšíme vás. Jsme v pasti. Na druhé straně je taky taková mříž. Můžete nás odsud dostat?"

„Nevíme. Pokusíme se skočit, jen kdyby to bylo nezbytně nutné. Nemůžete tu mříž odstřelit sám?"

„Nemám tušení. Ale než se vydáte do nebezpečí, zkusím to. Počkejte chvíli.“

Gucky neochotně ustoupil. Čekali. Nejasně viděli, jak se tři zajatci za mřížemi pohybují.

Pak se náhle ozval Gorašin:

„Podlaha se hýbe! Mezi oběma mřížemi se objevila průrva. Je stále širší! proti mřížím nedokážu nic udělat. Počkejte, Icho Tolot chce ještě něco říct...“

„Stojím na kraji průrvy,“ řekl Halut'an naprosto klidným hlasem. „Dole vidím bílé body. Musí to být kostry. Leží v hloubce aspoň padesáti metrů. Gorašin má letecký agregát, my bohužel ne. Nemyslím, že nás udrží. Můžete pro nás něco udělat?“

„Jistěže můžeme!“ vykřikl Gucky. „Teleportujeme se k vám!“ Kývl na Rase Čubaje. Tmavovlasý Afričan zachmuřeně přikývl.

„Skočíme najednou. Buď to vyjde nebo budeme mít smůlu.“

„Ted'!“ vykřikl Čubaj.

Oba teleportéři zmizeli.

Později nedokázali přesně říci, co se vlastně stalo. Teleni jim projela pronikavá bolest a málem ztratili vědomí. Zhroutili se na zem. Energetické mříže zhasly, zato se rozsvítilo normální světlo. Chodba teď byla jasně osvětlená, ale dvouhlavý mutant a oba Halut'ané byli ti tam.

5.

Ras Čubaj a Gucky byli sami. Průrva, o níž mluvil Gorašin a Halut'ané, zmizela. Zdálo se, jako by ani nikdy neexistovala. Gucky pohlédl na přítele, a oči se mu rozšířily.

„Rasi, co je to s tebou? Slyšíš mě?“

„Proč bych tě neslyšel ale ty vypadáš pořádně divně! něco se s námi stalo. Zřejmě existujeme v pololátkové formě.“

Gucky se Rase dotkl. Necítil žádný odpor. Jeho tlapka Afričanem hladce prošla.

Gucky si uvědomil, že něco podobného už kdysi zažil při teleportaci do energetického pole. Když se tenkrát rematerializoval, stalo se tak jen napůl Jakmile však pole zhaslo, bylo zase všechno v pořádku, tentokrát tomu bylo jinak. „Nedovedu si to nijak vysvětlit, Rasi. Ale myslím, že brzy budeme mít jiné starosti. Vzadu se objevilo světlo a pohybuje se k nám. Musíme se schovat.”

Ras Čubaj zavrtěl hlavou,

„Právě jsi sám zjistil, že tvoje tlapka mnou prošla. Neexistujeme doopravdy, jsme tu jen zčásti. Chápeš, co chci říct? Jsme nenapadnutelní. I kdyby na nás zaútočili roboti, nic nezmůžou. To je výhoda, kterou bych nepodceňoval. Později snad budeme mít čas hledat řešení. Tak pojď, půjdeme hledat ostatní.”

„A kde chceš začít?”

Světla se mezitím přiblížila a ukázalo se, že vycházejí od obrovských bytostí, které se navlas podobaly Tolotovi s Teikem.

Byli to Haluťané.

„Jejich aspoň deset,” řekl Ras Čubaj vyděšeně. „Přece není možné, že by tu ještě existovali Haluťané! Nebylo by lepší zmizet?”

„Jestli si myslíš, že se můžeme teleportovat, tak to se pleteš. Už jsem to zkoušel. Nejde to.”

„Chceš tím říct...?”

„Ano, přesně to tím chci říct,” opáčil Gucky. „Momentálně se teleportovat nedokážeme. Vepředu vidím postranní chodbu. Schováme se tam a snad přijdeme celé záhadě na kloub/”

Bylo to jen pár metrů. Sotva se do

stali do úkrytu, přiblížila se skupina Haluťanů i z druhé strany. A pak se stalo něco zvláštního. Haluťané se začali o něčem domlouvat, a jak Gucky, tak Ras je slyšeli i bez vysílaček. Myšob ihned pochopil.

„Atmosféra! Je tu atmosféra! Jak je to možné?”

Obě skupiny horečně debatovaly. Ras Čubaj a Gucky nerozuměli všemu, protože byli příliš daleko. Ukázalo se však, že se Haluťanům podařilo uprchnout z ostře hlídaných oddělení, a že plánují revoltu proti násilí ze strany robotů. Jednalo se o organizované povstání. Bylo připravováno už dlouho a vypuklo právě v tuto chvíli. Ve všech částech planetární věznice se otvíraly dveře cel, vězni proudili ven a napadaly robotská zařízení, naprogramovaná na jejich kontrolu a ničení. „Vůbec tomu nerozumím," pošeptal Guckymu Ras Čubaj. Myšob vylezl z úkrytu.

„Myslím, že já to začínám chápat," prohlásil nahlas. „Nemusíš se bát. Haluťané nás nemohou ani vidět, ani slyšet. Nikdo nás nemůže vidět ani slyšet. Vůbec pro ně neexistujeme."

„Jak to myslíš?"

„Pojď, půjdeme." vybídl ho myšob. „Brzy pochopíš, co se stalo."

Afričan ho následoval jen váhavě.

A pak viděl jak Gucky prošel oběma skupinami Haluťanů, jako by vůbec neexistovali.

A nebo to bylo tak, že Haluťané existovali ale Gucky ne?

Celá situace byla tak neskutečná a snová, že si Ras Čubaj úplně zapomněl dělat starosti o Icho Tolota, Fancana Teika a Gorašina. Mlčky kráčel vedle Guckyho. Vrátili se do jasně osvětlené hlavní chodby a zjistili, že i tady se vše změnilo jako mávnutím . kouzelného proutku. Středem chodby klouzala malá lesklá vozítka elegantních tvarů, výklady obchodů ovšem byly zatím ještě prázdné. Nic nenasvědčovalo tomu, že by zde kromě Haluťanů existoval i jiný organický život. Všude byli roboti. Neměli lidské tvary, jejich konstrukce byla praktická a střízlivá. Všichni byli těžce ozbrojení. Zdálo se, že se nacházejí v nejvyšší bojové pohotovosti.

A pak, jako blesk z čistého nebe, vypuklo peklo.

Z nejrůznějších postranních chodeb se vyřítili osvobození Haluťané. Někteří z nich měli zbraně a zaútočili na roboty.

Rozpoutala se strašlivá bitva, v níž byli vězni ti slabší. Puisátorové zbraně

robotů pro ně byly absolutně smrtící. Přesto se objevovaly další a další skupiny a neúnavně napadaly roboty. Ras Čubaj náhle řekl: „Tady přece ještě před chvílí ležely kostry. Kam se poděly? Máš vysvětlení alespoň pro tohle, Gucky?”

„Vysvětlení, proč tu nejsou kostry? To je velmi jednoduché, Rasi. Ty kostry totiž ještě neexistují ony teprve budou existovat. Víš, co se stalo? Skočili jsme mezi ty podivné energetické mříže a mrštilo nás to pár tisíc let do minulosti. Neexistujeme doopravdy, pouze v pololátkové formě, prakticky uvnitř Časového pole. Jiné vysvětlení nemám. To, co nyní prožíváme, se stalo před mnoha tisíci lety. Povstání Haluťanů! Výsledkem budou kostry miliony koster. A my nemůžeme nic dělat.”

„Ale můžeme!” vykřikl Ras Čubaj vzrušeně. „Nemůžeme sice pomoci Haluťanům, ale můžeme najít energetickou centrálu, robota-velitele, centrální řídicí stanici! Až se vrátíme do současnosti, alespoň budeme vědět, kde ji hledat.” Gucky přikývl.

„Dobrý nápad, Rasi. Ale řekl bych, že se nejprve podíváme na povrch. Možná tam najdeme odpovědi na celou řadu našich otázek. Nemůžeme se sice teleportovat, ale naštěstí je tu teď dost výtahů/”

Brzy objevili výtah, kterým se dostali dolů. Nyní byl jasně osvětlený a v provozu. Dostali se do vrchních pater a další antigravy je vynesly na povrch. A tam byly změny patrné na první pohled.

Bezoblačné, světle modré nebe se táhlo od obzoru k obzoru. Slunce stálo daleko na východě, vyšlo teprve před dvěma nebo třemi hodinami. Nesvítilo ještě tak ostře bíle, spíš trochu do žlutá. Prostor mezi ocelovou výpustí a patnáct kilometrů vzdálenými horami byl plný horečné činnosti. Na skalnatém podloží stálo nejméně dvacet těžkých lodí. Jedna právě

odstartovala a vystřelila do modrého nebe. Jiná přistála, přivezla nové vězně.

„Kromě Haluťanů pořád ani stopy po organickém životě," konstatoval Gucky zklamaně. „Jen roboti a nic než roboti. Automatizovaný svět. Svět hrůzy a dokonalého vraždění."

Z míst, kde stály lodě, přicházela skupina vzpřímených robotů. Pohybovali se na dvou nohách, zatímco místo paží měli automatické zbraně. Zřejmě je přivezl poslední transportér, aby potlačili vězeňskou vzpouru.

„Musíme něco podniknout," řekl Ras Čubaj, zjevně otřesený. „Musíme se pokusit najít hlavní centrálu a zničit ji."

A pak se musíme vrátit do budoucnosti a zachránit ostatní."

„Mýlíš se, Rasi. Nezničíme centrálu teď, protože existuje i v budoucnosti. Snad ji najdeme. Možná ani to ne. Ale máš pravdu, nemá smysl dál tady zůstat. Vrátime se zpátky."

Nadporučík Eder, velitel komanda, definitivně ztratil trpělivost. Vřít se do centrály KC-41 a zaburácel:

„Dobře mě poslouchejte, majore McCisorne! Jste velitelem téhle korvety a máte neomezené pravomoci. To uznávám. Na druhé straně musíte pochopit, že já tu nemůžu jen tak nečinně sedět. Dostal jsem za úkol dopravit oba Haluťany na CREST IV. Jak, to je moje věc. Vy jste poslal do akce tři mutanty, a žádný z nich se dosud nevrátil. Možná jsou tam dole v pasti a nemohou odstartovat. Nechtě nás, abychom se o to postarali. Stačí, když mi dovolíte odstartovat s ozbrojeným Člunem. Najdeme generátor požírač energie a zlikvidujeme ho. Osvobodíme Haluťany a najdeme i mutanty. Přenechejte mi to, pane, mám zkušenosti."

Major nechal nadporučíka domluvit a pak ukázal na prázdné křeslo.

„Posad'te se, nadporučíku. A hlavně se uklidněte. Velmi dobře vám rozumím a dokonce sdílím vaše názory. Ale nezapomínejte, že jsem za vás odpovědný, i když nepatříte ke kmenové posádce KC-41. Vím, že dole na planetě hrozí

nebezpečí. Když vás i přesto nechám jít, budu vinen, až se nevrátíte. Co se nepodařilo třem mutantům, nedokáže deset mužů nikdy a víc místa v Člunu nemáte."

„Mojí lidé a já si myslíme, že je třeba alespoň se pokusit, pane," namítl nadporučík. „Naše Šance jsou malé ale přesto jsou to šance."

„Tak? A kdo vás pak bude tahat z bryndy, smím-li se zeptat?" Nadporučík Eder vyskočil z křesla. „Tak umístěte KC-41 tak, aby se neustále vznášela nad halutskou lodí. Stačí, když půjdete trochu výš a budete sledovat rotaci planety. Zůstaneme v neustálém radiovém spojení. Tak už se konečně rozhodněte, pane! Nemůžeme ztrácet čas."

Na Bobu McCisomovi bylo vidět, že už je napůl přesvědčený. Už hodiny neměl od mutantů žádné zprávy. Nikdo nevěděl, co se dole stalo. Halutská loď stála na svém místě, byla nepoškozená. Pozorovali pouze zničení deseti létajících robotů. Návrh nadporučíka Edera měl něco do sebe.

Pomalu přikývl.

„Tak dobře, nadporučíku. Dostanete svůj člun. Vyberte si své lidi a hodně štěstí."

Nadporučík Eder byl z toho náhlého zvratu tak překvapený, že ztratil řeč. Zasalutoval, obrátil se a vyběhl z centrály. Za deset minut ohlásil, že on a jeho muži jsou připraveni k akci.

„Start za tři minuty, nadporučíku Edere."

„Zůstaneme ve spojení, pane." A po krátké pauze: „Adrky!"

Tři minuty nato opustil člun hangár KC-41 a bez jakýchkoli incidentů přistál ani ne sto metrů od halutské lodi. Vliv požírač energie posádka nepocítila. Generátory pracovaly bezchybně. Nadporučík Eder se spojil s korvetou a informoval o tom majora McCisoma. Ani jeden z nich netušil, že robotská automatika planety byla naprogramována tak, aby útočila pouze na Haluťany. O ostatní bytosti se starala jen tehdy, když byly v doprovodu Haluťanů.

„Od teď máte volnou ruku, nadporučíku," řekl major

McCisom. „Pokuste se najít Haluťany a mutanty a buďte velmi opatrní. Budeteli napadeni, nemilosrdně se braňte.“

„Na to se můžete spolehnout, pane,“ slíbil Eder. Muži si oblékli speciální bojové skafandry a opustili člun. Byli těžce ozbrojeni a dokázali by vzdorovat celé rotě robotů. Vydali se na sever, do cizí, mrtvé krajiny bezejmenného světa.

Gucky a Ras Čubaj byli nuceni bezmocně přihlížet, jak jsou útočící Haluťané nemilosrdně likvidováni. Všude na křižovatkách a v chodbách se hromadila mrtvá těla a bránila elektronicky řízeným vozítkům v pohybu. Pojízdná pulsátorová děla pronikala i do nejvzdálenějších a nejužších chodeb a vraždila i Haluťany, kteří byli ve svých celách. Automatika musela dostat příkaz k jejich konečnému vyhlazení.

Čirou náhodou se mutanti dostali zpět do hlavní chodby.

„Tam vzadu je chodba, v níž začala naše cesta časem,“ ozval se Ras Čubaj. „Nevrátíme se tam?“

„Nemáme co ztratit dokonce ani čas ne,“ souhlasil Gucky.

„Jestli chceme překonat časové pole a vrátit se do přítomnosti, musíme to udělat na místě, kde to všechno začalo.“

Cestou se několikrát pokusili o teleportaci, ale marně. Konečně se dostali na místo, kde asi před třemi hodinami vzplály trojbarevné energetické mříže.

„Tady je to,“ konstatoval Gucky s jistotou. „Tady jsme stáli, když jsme se rematerializovali v naší současné podobě. Jen bych rád věděl, kam se máme zkusit teleportovat, pokud se nám to vůbec podaří... Máš nějaký návrh?“

„Myslím, že tady by to zase mělo fungovat. Směr nehraje roli.“

„Tak dobře, zkusíme to. Ale společně.“

Ještě jednou se ujistili, že stojí na správném místě. Pak se soustředili na místo, kde před časem plály energetické mříže. Skočili.

Z jedné vteřiny na druhou minulo pět tisíc let..

Na povrchu planety zapadlo bílé slunce. Rozdíl mezi dnem a nocí však nebyl příliš velký, protože hvězdy stály na nebi neuvěřitelně hustě. Vpravo od směru pochodu oddílu nadporučíka Edera se zdvihaly vrcholy pohoří. Nikde se nic nehýbalo.

Ozval se major McCisom. Spojení fungovalo bezvadně.

„Už jste něco zjistili, nadporučíku?“

„Bohužel ne, pane. Ve srovnání s touhle planetou je Měsíc úplně zábavní park.“

„Pokuste se najít další vchod do pod

zemí. Jinak budete muset použít ten, který objevili mutanti.“

„Tornu bych se právě rád vyhnul, pane. Když se dovnitř dostaneme jinudy, budou naše šance větší.“

„Jak myslíte. Pravidelně se hlaste.“

Muži procházeli rovinou, z níž se zdvihala kuželovitý kopec. Vrcholek měl zarovnaný a stála na něm kupolovitá budova z lesklého kovu, který se třpytil ve světle hvězd.

Samotný kopec měřil asi padesát metrů. Jeho svahy padaly na všech stranách téměř kolmo dolů.

Eder a jeho muži ho obklopili, nenašli však žádnou možnost výstupu.

„Musíme tedy nahoru vyletět,“ navrhl poručík Siebengel. „Na co máme agregáty?“

Za dvě minuty už všichni přistávali na malé plošině. Přesně v jejím středu se zdvihala kupole. Nadporučík Eder si ji trochu bezradně prohlížel. Nebyl tam žádný vchod.

„Vypadá jako Kolumbovo vejce jen trochu větší,“ mínil seržant Proster. „Jsem zvědavý, jak se taní dostaneme.“

Nadporučík předpokládal, že někde existuje skrytý vchod. Možná, že kupole byla automatickou výstražnou stanicí a už dávno zaregistrovala jejich přítomnost a informaci podala dál. Pokud ano, brzy se začne něco dít.

„Z té věci leze anténa!“ vykřikl náhle poručík Siebengel a ukázal na kupoli. Pohyb ustal teprve tehdy, když ven vyjelo

dobrých deset metrů lesklé kovové tyče. Muži mlčky čekali, ale téměř deset minut se nic nestalo.

Pak se ve stěně stavby objevila mezera, jíž mohli pohodlně projít dva muži. nadporučík Eder odjistil paprskomet a namířil ho na otvor.

„To je od nich ale milé!“ prohlásil seržant Proster. „Doufám, že to není past.“

Nikdo mu neodpověděl. Jeden po druhém vešli do kupole a vůbec se nedivili, když se náhle rozsvítilo světlo. Zároveň se vchod opět zavřel.

Stáli v úplně prázdné místnosti s vysokým, klenutým stropem. Uprostřed podlahy byla čtvercová šachta. Za tří stran ji obklopovalo nízké zábradlí.

„Vchod do podzemního vězení, o němž mluvili Halut'ané," prohlásil nadporučík Eder. „Vsadím se, že to byl antigravový výtah. Možná ještě funguje. Jestli ne, nevadí. Máme letecké agregáty." Seržant Proster nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Chcete říct, že máme jít tam dolů, pane? Nenecháte tu hlídku?"

„To by nemělo smysl. Spojení se přeruší. K čemu by nám pak byla hlídka? Varovat by nás stejně nemohla. Navíc musíme zůstat pohromadě.“

Padali téměř půl kilometru, než se na dně šachty opět dotkli nohama země. Sotva vstoupili do široké chodby, vzplála za nimi energetická opona.

Cesta zpět byla odříznuta.

Tři barevné energetické mříže se rozsvítily a zhasly zároveň. Průrva v podlaze, na jejímž okraji stáli Tolot, Teik a Gorašin, se začala zavírat. Bylo to, jako kdyby čas běžel pozpátku.

Tolot se otočil.

„Tak to vyšlo," řekl beze stopy překvapení. „Už jsem si myslel, že nemůžete energetickou oponu překonat a najednou tu vůbec není.“

Gucky pochopil, že pro ostatní neuplynul vůbec žádný čas. On

a Ras strávili několik hodin v jiné dimenzi, zatímco Gorašina a Haluťané zestárli sotva o pár vteřin. Zhluboka se nadechl.

„To je relativní, Icho. Máme vám toho spoustu co povídat. Ale nejdřív pojd'me odsud. Příště by to nemuselo jít tak hladce.“

„Co by nemuselo jít hladce?“ podivil se Tolot. „Máš na mysli něco určitého?“

Když vešli do hlavní chodby a Gucky spatřil kostry, mimoděk si oddechl. Nebyl to moc veselý pohled, ale ty kosti dokazovaly, že jsou opět v přítomnosti, a přítomnost znamenala blízkost KC-41.

„Udělali jsme si výlet do minulosti,“ kl Gucky a ukázal na Široký výklenek. „Pojd'me tam, tam to vypadá celém bezpečně. Budeme mít volný výhled do všech stran.“ Nejdřív trochu zajíkávě, ale postup stále jistěji líčil myšob oběma Haluťanům zničení jejich národa. Ujistil je, e ve vězení byli drženi a potom zabíjení opravdu Haluťané. Fancan Teik se coby vědec nejprve okoušel najít vysvětlení pro časový přesun. Úplně se mu to nepodařilo a rozhodli se odložit řešení problému na později, až jim pomohou vědci z CRESTU . Teprve pak se ve Fancanovi probudil historik. Po chvíli přemýšlení přišel s teorií, že Skoarové a tehdejší vězni mají týž původ. Když Gucky poukázal na fakt, že Haluťané jsou zhruba dvakrát větší než dnešní Skoarové, dodal, že se pravděpodobně jedná o mutace.

Ras Čubaj na něj překvapeně pohlédl.

„Myslíte, že Skoarové jsou původní rasou, a vy, Haluťané, jejich mutací? Nemůže to být spíš obráceně?“

Fancan Teik to odmítl. Byl přesvědčen, že Haluťané vzešli z dnes ještě žijících Skoarů. Otázka byla, zda se jedná o mutaci přirozenou nebo umělou.

Časově mutaci řadil do období před sedmdesáti až osmdesáti tisíci lety, protože pokud bylo Guckyho pozorování správné, byli před pěti tisíci lety všichni Haluťané z M-87 uvězněni na této planetě a vyvražděni.

Zbývalo zjistit, proč se tak stalo.

„V téhle chvíli se dál nedostaneme," rozhodl Icho Tolot. „Je jasné, že všechny tyto otázky je třeba vyřešit, ale momentálně máme jiné starosti. Jsme tu v pasti. Musíme najít energetickou stanici. Musíme odpojit požírač energie. Kdo ví, co vše se zatím stalo na povrchu!"

„To se dá snadno zjistit," nabídl Gucky. „Když tu počkáte, rychle tam skočím. Za pět minut jsem zpátky."

Tolot zaváhal.

„No tak, o co jde? Nemůže se mi nic stát," naléhal myšob.

„Nejsem přece Haluťan a navíc se umím teleportovat. Pěkně tady počkejte!"

Nestačili ho zadržet. Gucky se teleportoval na povrch.

„Nic jiného se nedalo čekat," řekl nadporučík Eder při pohledu na energetickou oponu. „Je tu ale víc východů. Musíme najít Haluťany a mutanty. V nejhorším případě nás na povrch do praví teleportéři." „Spojení s majorem McCisomem se přerušilo, pane," upozornil poručík Siebengel.

„I to se dalo čekat. Otázka je, kudy se teď máme dát. Půjdeme doprava nebo doleva?"

Seržant Proster měl rozumný návrh.

„Podle mě bychom se měli dát vlevo — a sice proto, že je to směrem, z něhož jsme přišli, totiž jižně. Možná dokonce narazíme na vchod, kterým sem pronikli mutanti."

Nikdo nic nenamítal. Připravili si zbraně a dali se do pohybu. Chodba nebyla osvětlená, ale v dálce před nimi svítilo světlo. Nadporučík Eder rozdělil oddíl na dvě skupiny, z nichž každá se měla držet na jedné straně chodby. Pak se znovu pokusil spojit s majorem McCisomem, ale marně. Zato dostal odpověď z úplně jiné strany.

„To jsem si mohl myslet, že vás zvědavost nenechá v klidu! Jak jste našli vchod a kde jste?" ozvalo se mu najednou ve sluchátcích.

„Jste to vy, Gorašine? Nebo Ras Čubaj?" tázal se Eder vzrušeně.

„Jsme tu oba. Ale kde jste vy?“

„Nemáme tušení. Na povrchu je všechno v pořádku. Přistáli jsme s člunem vedle halutské lodi. Nahoře na plošině jsme našli vchod a antigravem jsme se dostali sem dolů. Nikdo na nás nezaútočil, ale je tu dost tma. Kde vězíte Vy?“

„Když nevíme, kde jste vy, dá se to dost těžko popsat. Mimochodem, mluvíte s Rasem Čubajem, teleportérem. Jsou tu se mnou Icho Tolot, FancanTeik a Ivan Ivanovic Gorašin. Myšob Gucky se před dvěma minutami teleportoval na povrch.“

„Major McCisom si o vás dělal velké starosti. Co se stalo?“

„Až později. Důležité teď je, abychom se našli. Jsme v chodbě široké skoro padesát metrů, je to něco jako obchodní třída. Táhne se z jihu na sever. Podle mých měření jste severně od nás. Musíte tedy jít na jih. Ještě něco: ta třída je osvětlená.“

Nadporučík Eder ho ujistil, že už postupují k jihu a že ve směru pochodu je vidět světlo. Obě skupiny musely být asi deset kilometrů od sebe. Rozhodli se, že jakmile se vrátí Gucky, vyrazí si navzájem v ústrety.

Když se Gucky rematerializoval na povrchu, mimoděk si s úlevou vydechl. Nebe bylo poseté hvězdami.

Byl zase v přítomnosti, což znamenalo, že KC4 1 se vznáší přímo nad ním. Kdyby chtěl, může se tam teleportovat, ale zatím od toho upustil. Jeho úkolem bylo zjistit, zda halutská loď stojí nepoškozená na svém místě. Po chvíli ji objevil. Černý plášť pohlcoval světlo, takže se jen nepatrně rýsovala proti horizontu.

Tím byl úkol vyřízený a vlastně by se mohl vrátit do nitra planety, ale rozhodl se ještě zavolat majora McCisoma. Korveta se okamžitě ohlásila a za dvacet vteřin už mluvil s velitelem.

„Už bylo na čase!“ prohlásil Bob McCisom. „Je všechno v pořádku?“

„Vlastně ano. Jen jsme ještě nenašli energetickou centrálu a požírač energie. Musí ležet ještě hlouběji. Na Haluťany neustále útočí automatika, ale nedokázali jsme je přinutit k tomu, aby nechali svou loď být a vrátili se s námi do korvety."

„To chápu, Gucky. Jinak ti mohu oznámit, že na planetě přistál nadporučík Eder a deset jeho mužů. Už jste se setkali?"

„Zatím ne. Řeknu to ale ostatním a budeme dávat pozor. Jinak něco nového?"

„Ne. Čekáme. Jsme teď na stacionární oběžné dráze a zůstáváme neustále nad místem vašeho přistání. Postarej se, aby Haluťané brzy odstartovali. Začíná tu být nuda."

„Nuda? Vy se možná nudíte, ale my tedy rozhodně ne. Pojd'te dolů, jestli

máte chuť; tady je všechno, co si člověk může přát zdivočelí roboti, útočící obrněné vozy, pulsátorová děla, cesta časem do minulosti, pár milionů kostí, zkrátka všechno. Ještě nějaká přání?"

McCisom si odkašlal.

„Nech těch nesmyslů, maličký. Vyřid'te to tam a vraťte se. Rhodan má jiné starosti než poslouchat hloupé vtipy. Máme za úkol dostat Haluťany na CREST IV. Udělej to a všechno bude v pořádku. Čekáme."

Gucky se zhluboka nadechl.

„Tak, vy tedy máte za úkol osvobodit Haluťany? A kdo je musí osvobodit ve skutečnosti? Jistěže já! A vy se pak ověšíte medailemi. No, na to už jsem zvyklý."

„Tak"se přece hned nezlob, maličký. Tak jsem to přece nemyslel. Kdybyste potřebovali pomoc, dej nám vědět. V nejhorším případě přistaneme a uděláme z robotů hromadu šrotu."

Gucky se okamžitě probral a zapomněl na žerty.

„Vy pěkně zůstanete na oběžné dráze! Dokud nenajdeme požírač energie, jsme tu všichni v pasti. Hezky tam zůstaňte a čekejte, ať je to jak chce nudné..."

Jako odpověď se z KC-41 ozval dlouhý, procítěný vzdech. Gucky se ušklíbl a soustředil se na teleportační skok do podzemní obchodní ulice.

A přesně v té vteřině se rozzářil ochranný štít.

Táhl se od obzoru k obzoru a obklopoval celou věžeňskou planetu. Tím byla možnost úniku z planety definitivně zmařena. Požírač energie bránil startu vesmírné lodi a zelenomodrý Štít znemožňoval teleportaci.

„Taková smůla!“ vyprskl Gucky vztekle. „Jestli se mi dostane do rukou robot-velitel téhle pevnosti, roztluču mu hezky kladívkem jeden kondenzátor po druhém. Roztomilými kleštičkami mu vytrhám všechny tranzistory. A kdyby ani to nestačilo, uvolním mu všechny šroubky. Uvidíme, na co si pak troufne!“

Soustředil se na obchodní třídu pět set metrů pod povrchem, pomyslel na výklenek, Haluťany, Gorašina a Rase Čubaje a zmizel.

Eder a jeho muži postupovali rychle kupředu. Chodba vyústila v širokou obchodní třídu, kterou jim popsal Ras Čubaj. Pokračovali teď přímo na jih. Po levé straně se objevila hromada obrovitých koster. Vedle leželo několik roztavených robotů.

„Mají to tu pěkné,“ zamumlal seržant Proster.

Nikdo mu neodpověděl. Když urazili asi kilometr, zatarasila jim náhle cestu barikáda z vybílených kostí, převržených vozidel a roztavených kusů kovu. Sahala skoro do stropu.

„Letecké agregáty?“ navrhl poručík Siebengel.

Nadporučík Eder se spojil telekomem s Rasem Čubajem a popsal mu situaci. Teleportér rovněž radil použití agregátů a oznámil nadporučíkovi, že se Gucky už vrátil.

„Celá planeta je nyní obklopena neproniknutelným energetickým štítem,“ dodal. „Za těchto okolností musíme rozhodně najít energetickou centrálu a robota-velitele. Podle našich měření je obojí ještě hlouběji. Jdeme vám teď naproti.“

Dávejte pozor, jestli cestou neuvidíte šachtu vedoucí do hloubky. Gucky říká, že major McCisom začíná být netrpělivý. Má dlouhou chvíli."

Eder zalapal po dechu.

„Tak, on se nudí? Možná by měl být s námi tady dole. Dobře, pokračujeme v cestě. Doufám, že se sejdem tak za půl hodiny."

Barikádu překonali celkem snadno. Cesta za ní byla opět volná. Nechali agregáty zapnuté a za pět minut urazili dva kilometry. Nikdo na ně nezaútočil.

Když objevili hlavní šachtu, znamenalo to zároveň konec jejich pochodu. Na druhé straně šachty totiž bránila v cestě na jih bíle zářící, třpytivá energetická stěna.

Musela tam být teprve pár minut, protože nadporučík Eder se marně snažil navázat kontakt s Rasem Čubajem.

Spojení se přerušilo.

Přítomnost obou Halut'anů byla jako kletba.

Gucky, Gorašin a Ras Čubaj mohli do jakékoli postranní chodby, aniž by jim hrozilo nebezpečí. Dokonce ani robot s hrozivými miniděly se o ně nestaral a nevšímavě je minul. Jakmile se však přiblížil k Halut'anům, jako by se najednou probral k životu. Gorašin musel být neustále v pohotovosti a zneškodňovat bojové stroje všeho druhu.

Během cesty vstříc skupině nadporučíka Edera došlo jen k jednomu vážnému incidentu.

Gorašin šel v čele, aby včas zlikvidoval všechny překážky. Následovali ho oba Halut'ané a malé procesí uzavírali Gucky a Ras Čubaj. Když ušli asi čtyři kilometry, vynořili se náhle hlídkoví roboti. Blížili se z postranních chodeb a zepředu. Vzadu se objevily obrněné

vozy. Děla namířila na malou skupinu dvou Halut'anů a tří mutantů.

Ras Čubaj se okamžitě pokusil spojit se skupinou nadporučíka Edera.

Nic.

„Eder se nehlásí. Něco se muselo stát. Později se o to postaráme. Vpravo je vedlejší chodba, zdá se, že je ještě volná.”

Dali se do běhu a obrněné vozy i roboti zahájili palbu. Naštěstí nebyl nikdo z nich zasažen. Dostali se do chodby a ujistili se, že tam ve tmě nečíhají žádná skrytá nebezpečí. Pak nastoupil do akce dvouhlavý mutant Gorašin.

Jeden obrněný vůz za druhým nehlučně detonoval, vzplál a bylo po něm. Mnohem menší roboty čekal stejný osud. Trvalo to jen deset minut a obraz se zcela změnil. Všude ležely zbytky vozů a roztavení roboti. Vozidla, přijíždějící ze severu, se náhle zastavila, chvíli nerozhodně stála, a pak odjela opačným směrem. Pro Rase Čubaje to byl jistý důkaz toho, že automatika planety nejedná pouze podle naprogramovaných rozkazů, ale že skutečně řeší nové problémy. Protivníka to činilo ještě nebezpečnějším.

Spojení s nadporučíkem Ederem bylo stále ještě přerušené.

„Jsme od nich asi tak tři kilometry,” řekl Gorašin, zářící spokojeností. „Ko

nečně jsem se zase pořádně vyřádl už bylo načase!”

Pokračovali v cestě na sever. Tak dlouho, dokud se před nimi neobjevila bílá energetická stěna. Nyní pochopili, proč se nemohli s Ederem spojit.

„Ach, moji milí, ještěže máte svého Guckyho!” prohlásil myšob. „Skočím na druhou stranu a podívám se, co se tam děje. Hned jsem zpátky.”

A než kdokoli stačil cokoli říct, zmizel.

„Nemá smysl tu postávat a čekat,” prohlásil nadporučík Eder. „Tentokrát tu ale necháme hlídku. Dřív nebo později se tu objeví teleportéři, alespoň si myslím, že energetickou oponu dokáží překonat. Poručíku Siebengele, vy tu s pěti muži zůstanete. Já s ostatními sestoupím hlouběji. Seržante Prostere, vy mě doprovodíte. Vyberte tři muže.”

Komando bylo zvyklé jednat rychle. Celá akce netrvala déle než minutu, pak Eder a čtyři muži zmizeli v ještě fungující antigravové šachtě. Siebengel se za nimi díval se smíšenými pocity.

„Vždycky musím dělat zed',“ řekl svým mužům. „No, snad to má i výhody.“

Mělo to i své výhody, protože za několik minut se před ním materializoval Gucky.

Mezitím však klesali nadporučík Eder, seržant Proster a tři zbylí členové komanda stále hlouběji. Zdálo se, že šachta nemá žádný konec.

„Už klesáme aspoň pět kilometrů,“ mínil seržant po deseti minutách.

„Je to dost velká šachta,“ konstatoval nadporučík Eder. „Zřejmě nákladní výtah. Mám pocit, že jsme učinili rozhodující objev.“

„Kéž by,“ zamumlal seržant s nadějí v hlase. „Jinak tu totiž padáme úplně zbytečně.“

Po dalších deseti minutách byli konečně na dně. Šachta se trychtýřovitě rozšířila a přecházela ve velkou halu.

Sotva se do ní vstoupili, rozsvítilo se světlo. Linulo se odevšad se ze stropu, ze stěn a dokonce i z podlahy. Všechno vypadalo pečlivě udržované a neuvěřitelně čisté, dokonce i krabice navršené podél stěn. Vibrace, které nahoře v obchodní ulici registrovaly přístroje, byly tady zřetelně cítit.

„Strojovna už nemůže být daleko,“ řekl Eder. „Když ji najdeme a vyřadíme z provozu, ušetříme mutantům práci. Otázka je jen, kudy jít?“

Rozpoutala se divoká diskuze, ale nedošli k žádnému závěru. Směr, z něhož vibrace přicházely, se nedal zjistit.

Vtom se ozval poručík Siebengel.

„Kde vězíte, nadporučíku? Mutanti s Halut'any jsou u nás. Překonali energetickou stěnu teleportací. Jaké jsou rozkazy?“

Eder ho krátce informoval o situaci a navrhl jim, aby rovněž

sestoupili dolů.

Odpověděl mu Gucky:

„Zůstaňte, kde jste, Edere. Jdeme za vámi. Kolik jste říkal? Deset kilometrů...?“

„Asi tak.“

„V pořádku. Počkejte na nás. Za deset minut jsme tam.“

7.

Bylo jich nyní celkem šestnáct třináct Pozemšťanů, dva Halut'ané a myšob Gucky. Dohromady představovali významnou sílu, která dokázala zvládnout každý útok. Obzvláště Gorašin byl neocenitelný.

Prohledali obsah krabic a zjistili, že se jedná o náhradní díly. Nasvědčovalo to tomu, že centrála už nebude daleko. Potvrdil to i Ras Čubaj, když vytáhl své přístroje a konstatoval:

„Vibrace přicházejí ze všech stran, ale rozhodně ne zdola. Jsme tedy na úrovni generátorů. Jestli je na stejné úrovni i velitelská centrála nemohu bohužel

zjistit. Záření je tu každopádně mnohem silnější.“

„Jsme skoro jedenáct kilometrů pod povrchem," podotkl nadporučík Eder. „Myslím, že to je dost. Kterým směrem tedy máme hledat?“

„Rozhodně zůstaneme pohromadě," navrhl Gucky. A ihned dodal: „Za mnou!“

Protože ve skupině byli i oba Halut'ané, bylo třeba každou chvíli počítat s novým úderem. Zatím se však nic nedělo. Nerušené prošli velkým sálem a dostali se k vysoké a široké kovové stěně. Tam cesta končila.

Ras Čubaj pohlédl na přístroje a řekl:

Musí to být za tou stěnou. Vibrace zesílily. Jak se tam dostaneme? Musí tu být někde vchod.“

„Mohl bych se tam teleportovat," mínil Gucky. „Ale nechci vás nechat samotné a nechráněné.“

Poručík Siebengel si odkašlal, ale mlčel, Gorašin mezitím ušel

podél zdi dvacet metrů a náhle se zastavil. Otočil se a zavolal na ostatní:

„Myslím, že jsem něco našel! Pojd'te sem!"

To, co našel, mohl být vchod. Byl dobře zamaskovaný a zdálky ho nebylo možné rozpoznat. Úzké spáry, vyznačující v ocelové zdi obdélník 3x4 metry, byly tak jemné, že téměř nebyly vidět. Přesně ve středu obdélníku, asi ve výšce dvou metrů, byl nepatrný knoflík. Měl stejnou barvu jako kovová stěna a téměř s ní splýval.

„Copak se asi stane, když se ten knoflík stiskne?" zamumlal nadporučík Eder.

Gorašin zvedl paži.

„To hned uvidíme," řekl.

Stiskl knoflík.

Chvíli se nedělo vůbec nic. Pak se však celý obdélník vysunul vzhůru a odhalil vchod do čtvercové komory. Rozsvítilo se světlo.

„Vypadá to jako výpusť," mínil Ras Čubaj. Podíval sena ostatní. „Jdeme dovnitř?"

„Proto jsem to stiskl." Gorašin vstoupil do komory jako první. Byla úplně prázdná. Došel doprostřed místnosti a zastavil se. Mávl na ostatní.

„Tak už pojd'te. Nevíme, jak dlouho budou ty dveře otevřené." Ostatní ho beze slova následovali, Halut'ané jako poslední. Sotva byli uvnitř, obdélník sjel zase dolů a místnost hermeticky uzavřel. Světlo nezhaslo.

„To jsme ale pěkně vlezli do pasti," zamručel seržant Proster. „Teď si s námi mohou dělat, co chtějí."

Ještě když mluvil, uslyšeli tiché syčení. Ras Čubaj vzal do ruky své přístroje a po chvíli rozrušeně zvolal:

„Plyn! Proudí sem nějaký plyn. Co je to za nesmysl? Automatika si přece nemůže myslet, že nás otráví... počkejte! Vždyť to je kyslík a dusík! Atmosféra! Stejná, jakou dýchají Halut'ané. Hodí se i pro nás."

Gorašin přikývl oběma hlavami.

„Tak jsem se přece nemýlil. Jsme ve výpusti. Zdá se, že v hlavní stanici stále ještě existuje umělá atmosféra.“

Přitékání vzduchu brzy skončilo a zase bylo ticho. V protilehlé stěně se otevřely dveře. Váhavě jimi prošli a vstoupili do velké generátorové haly. Byla naplněná atmosférou, takže jasně slyšeli burácení strojů. Podlaha jim pod nohama vibrovala. Byly v ní ukotveny mohutné kovové bloky stojící v dlouhých řadách a spojené lesklými kabely. Všechno bylo zářivě čisté.

Ivan Ivanovic Gorašin zavrtěl hlavami.

„Nemá moc smysl začít to tady ničit. Jsou tu tisíce generátorů a my nevíme, který patří k štítu a který k požírači. Mnohem důležitější je najít řídicí centrálu.“

„Nemůže být daleko,“ mínil Ras Čubaj.

Šli dál, a když urazili asi čtyři sta metrů a byli uprostřed haly, zareagovala automatika na přítomnost obou Haluťanů.

Útok byl tak překvapivý, že téměř neměli čas ukrýt se za mohutnými kovovými bloky.

Aby nepoškodila stroje, nepoužívala automatika energetické paprsky, nýbrž pulsátorové zbraně, smrtelné nejen pro Haluťany, ale i pro Pozemšťany.

„Zapnout ochranné štíty!“ vykřikl Ras Čubaj. „Pulsátorové paprsky jimi neprojdou. Jenže dlouho odolávat nemohou. Gorašine, co vy,..?“

Gorašin vstoupil do akce. Nejprve vyřídil pulsátorová děla, která se vysunula ze stropu, a pak útočící roboty. Explodovali jeden po druhém. Ederovi muži se ani nedostali k tomu, aby použili vlastní zbraně. Všechno šlo velmi rychle. Útok byl zlikvidován, sotva začal.

„Teď to bude těžší,“ mínil Icho Tolot. „Vědí, že sem pronikli Haluťané. Vědí to už dlouho, ale teď mají jistotu, že se blížíme k centrále. Robot-velitel ví, že mu hrozí nebezpečí. Musíme počítat s ostřejšími opatřeními.“

Obě Gorašinovy hlavy se na něj ušklíply.

„To nehraje roli," prohlásil Ivan.

„Zvládneme to," dodal Ivanovic.

Skupina pokračovala v cestě. Konečně došli na konec haly a znovu stáli před překážkou.

Tentokrát se jednalo o trojnásobnou energetickou oponu.

Celá stěna, plocha více než tři set metrů čtverečních, byla odshora dolů pokryta kontrolkami. Více než polovina z nich neustále blikala. Většina byla Červená, ostatní měly všechny myslitelné barvy. Spolu s Červenými světly se ozývalo bzučení, ale nikdo ho neslyšel.

Impulsy však dosáhly mozek velitele-roboty. Stál uprostřed řídicí stanice, obrovská kupole z blyštivého kovu, vysoká asi dvacet metrů a se základnou asi třicet metrů. Neznámí konstruktéři ho postavili v dobách, kdy lidé ještě žili v jeskyních.

Malý kovový blok v jeho útrobách, který mu dával sílu myšlení, se v průběhu posledních tisíciletí zmenšil. Byla to už jen kostka s hranou pět centimetrů. Robot-velitel to věděl a dokázal také odhadnout čas, který ho dělil od nevyhnutelného konce.

Po tisíciletí už nebyli na této planetě živé Bestie. A nyní se najednou objevily dvě tyto nenáviděné bytosti a vyvolaly poplach. Bylo to nevysvětlitelné, ale úkolem roboty-velitele nebylo o tom přemýšlet. Pro něj existoval pouze jediný cíl: Bestie bylo třeba zničit.

Z povrchu přišly informace, že přistála další loď. Jednalo se o malou loď, z níž vystoupilo jedenáct bytostí. Zpráva říkala, že nejde o Bestie, takže v tomto směru nepodnikl žádná protipatření. Požírač energie, umístěný v horách, se dál zaměřoval pouze na černou loď Bestií.

Robot-velitel prozkoumal svou paměť. Bylo jisté, že v této galaxii už Bestie neexistují. Všechny padly za oběť při vyhlazovací akci. Kde se tedy vzaly tyhle?

Nové kontrolky vzplály a impulsy prozradily, že Bestie a

ostatní bytosti vstoupily do úrovně spodní centrály. Dovnitř pronikly hlavním nákladním výtahem. Robot znovu vydal rozkaz ke zničení a za několik minut byl nucen konstatovat, že veškerá jeho opatření se minula účinkem. Útočící roboti byli zničeni a pulsátorová děla vyřazena z Činnosti.

Za dalších deset minut výstražné zařízení oznámilo, že vetřelci stojí bezprostředně před centrálou.

Tím byl maximálně ohrožen sám velitel.

Zapnul časový ochranný štít.

„To je přece opona, které vděčíte za cestu časem," řekl Gorašin. „Takže žádná teleportace?"

„Raději ne," prohlásil Ras Čubaj.

„Kdo ví, jestli bychom se tentokrát vrátili zpět do přítomnosti. Musí existovat jiná cesta, jak ji překonat. Řekl bych, že za ní leží centrála."

„Ať už je tam cokoli, musíme se tam dostat," zamumlal Gorašin. Pohlédl na barevnou stěnu, sahající až do stropu.

„Možná začneme nahoře/"

Při bližším pohledu se zdálo, jako by se nejednalo o trojdílnou, nýbrž o šestidílnou energetickou oponu. Byl to dokonalý odraz. Za oponou stála lesklá kovová zeď. Eder a jeho muži se ukryli za těžkými generátory. Halut'ané následovali jejich příkladu. Pak se dal dvouhlavý mutant opatrně do práce, nedokázal však zabránit zřícení části stropu, když vyhodil do vzduchu první energetické elektrody. Ve trojbarevné oponě se objevila díra. Za ní bylo jasně vidět kovovou stěnu. Byla velice masivní.

Teď se Gorašin zaměřil na podlahové elektrody, protože se bál, že by jinak mohl spadnout celý strop. Znovu vzplály exploze, ale nic nezničily. Energetický štít však centimetr po centimetru pohasínal. Mezera byla brzy široká čtyři metry. Vpravo a vlevo od ní zůstala energetická stěna stabilní.

Ras Čubaj vyšel z úkrytu. Mávl na Guckyho.

„Teď se můžeme pokusit o teleportaci. Půjdeme spolu?"

Gucky pohlédl na stěnu a zavřel oči. Nikdo nic neřekl. Všichni

věděli, že ji telekineticky ohmatává, aby zjistil její tloušťku. Když oči opět otevřel, vypadal trochu zmateně.

„Ta stěna je pět metrů silná. Při teleportaci to pochopitelně nevádí, ale myslím, že je to dost zajímavé. Jestli se nepletu, musí za ní být něco moc zvláštního.“

„Jistěže je tam něco zvláštního je tam řídicí stanice a možná i robot velitel!“

Gucky se jemně dotkl Čubajovy paže.

„Bude lepší, když půjdu sám. Zůstaneš tady v záloze. Když se do minuty nevrátím, schovejte se nebo mi přijď na pomoc.“

Vzápětí zmizel.

Ras Čubaj nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Nikoho nepustí ke slovu,“ postěžoval si.

Gorašin pohlédl na hodinky.

„Ještě padesát vteřin,“ řekl.

Když se Gucky rematerializoval, octl se přímo před robotem-velitelem. Pochopitelně hned nevěděl, že je to on, neviděl totiž nic jiného než dvacet metrů vysokou polokouli, jejíž plocha řezu měla radius patnáct metrů. Na stěnách všude kolem blikaly kontrolky. Ze stropu proudilo ostře bílé světlo.

Žádná protireakce nenásledovala.

Gucky přistoupil k polokouli a dotkl se jí. Cítil vibrace a slyšel nepřetržité bzučení.

„Myslím, že tady to máme,“ zamumlal. „Ale dlouho už bzučet nebudeš, můj milý. Až tě uvidí Haluťané, udělají s tebe hromádku šrotu.“

Ještě chvilku uvažoval, pak se soustředil a skočil. Soustředil se přitom na Rase Čubaje, jehož myšlenkové impulsy slabě vnímal. Pět metrů silná kovová stěna totiž nechránila jen před zářením, ale redukovala i intenzitu myšlenkových impulsů. Určitě to však nebyla jediná příčina toho, že se Gucky materializoval na povrchu planety. Cítil nesmírnou bolest v údech, ale neměl čas na ni myslet.

Ze všech stran se k němu blížili vzdušní roboti a malé bojové

vozy, které ihned zahájily palbu. Gucky neuvažoval a teleportoval se. Aby neskákal do nejistoty, mimoděk se soustředil na vrcholek vzdáleného pohoří. Rematerializoval se na plošině, na níž stála kupole s dlouhou anténou. Přemýšlel, co dál. Nechtěl nechat přátele na holičkách, na druhou stranu však odsud nemohl přesně zaměřit místo, kde se nacházeli.

Jeho nezdařenou teleportaci zařídil robot-velitel, to mu bylo jasné. Ve sluchátcích slyšel signály. Vysílač musel být blízko, a když pohlédl na anténu, pochopil. Byly to signály robotského vysílače.

„To by se ti tak líbilo!“ zamumlal vztekle. Prohledal svůj bojový skafandr a vytáhl ruční atomové granáty. Odjistil je a vydal se ke kupoli. Ve výšce asi dvou metrů našel malý výklenek, kde je deponoval. Pak se teleportoval dolů do nížiny. Kupole vybuchla v jasném blesku. Guckyho tajná naděje, že pohasne zelenomodrý štít, obklopující planetu, se nesplnila. Neobjevila se v něm ani mezera. Ale signály ve sluchátkách utichly.

„Aspoň něco,“ řekl si Gucky sám pro sebe. Pak zaměřil halutskou loď a teleportoval se. „Najednou to zase jde jako po másle. Musím najít ostatní a odsud to nebude těžké. Jednotlivé stanice znám.“

Teleportoval se k ocelové výpusti a pak do hlubin.

Gorašin stále ještě hleděl na hodinky.

„Dvě minuty,“ řekl. „Něco se muselo stát, jinak by byl Gucky dávno zpátky. Co chcete dělat, Rasi Čubaji?“

Teleportér ukázal na stěnu.

„Skočit, co jiného? Gucky potřebuje pomoc.“

Gorašin zavrtěl oběma hlavami.

„To bych nedoporučoval. Jestli se Gucky nevrátí, znamená to, že za zdí je past. Chytil byste se do ní stejně jako on. Existuje jen jedna možnost, jak zjistit pravdu vyhodím tu stěnu do vzduchu. Mohu vás požádat, abyste ustoupil? Bude to dost velká exploze!“ Ras zaváhal, ale nakonec s Gorašinovým

záměrem souhlasil. Nadporučík Eder a jeho muži se rovněž ukryli a seržant Proster nahlas zamumlal:

„Tomu tedy říkám zvláštní akce! Už hodiny neděláme nic jiného, než že si hrajeme mezi bloky kovu. Kdyby to tak věděl můj důstojník z Akademie...!“

Když se Gorašin přesvědčil, že jsou všichni dobře chráněni, šel asi padesát metrů zpátky a postavil se vedle kovového bloku, který mu sahal k hrudi. Pak obě hlavy upřely pohled na stěnu. Vlevo a vpravo stále ještě svítila třídílná energetická opona. Její světlo však zesláblo, když uprostřed stěny náhle vzplál ostře bílý bod a rychle se zvětšoval.

Pak stěna explodovala.

Gorašin se přikrčil za kovovým blokem, aby se skryl před tlakovou vlnou. Nesla s sebou horko, ale speciální skafandry měly skvělé izolační vlastnosti. Vzduchem létaly žhnoucí trosky, naštěstí nebyl nikdo zasažen.

Ve stěně zato vězela zubatá díra, z jejíž okrajů se kouřilo. Za ní bylo možné v bílém světle rozeznat robota-velitele. Na nejrůznějších místech ho zasáhly úlomky. Kusy trosek poškodily zadní stěnu a zničily část kontrolek. Rozječela se siréna.

Gorašin vyběhl z úkrytu a řítil se kupředu. Křičel přitom:

„Když vyřadíme řídicí stanici z provozu, nebudou všechny ty energetické generátory k ničemu. Skoro jsme to dokázali!“

„Právě že jen skoro,“ zabručel seržant Proster.

Gorašin prolezl otvorem první, ostatní ho následovali. Když se v místnosti ocitli oba Halut'ané, ječení sirény zesílilo. Zároveň se rozsvítily výstražné lampy a vibrace pod jejich nohama nabývaly na síle.

„Ta věc pořád ještě funguje,“ řekl nadporučík Eder a ukázal na robota-velitele.

Ras Čubaj se rozhlížel kolem. „Rád bych věděl, kam se poděl Gucky.“

„Určitě se zase objeví,“ mínil Gorašin a pustil se do ničivé

práce. Začal stěnou s výstražnými světly. Na různých místech způsobil malé atomové výbuchy, připomínající ostré plameny. Brzy tančily po celé stěně. Kontakty se přerušovaly, docházelo k řadě zkratů. A pak konečně ztichla i siréna.

Icho Tolot a Fancan Teik robota-velitele obešli a zastavili se na druhé straně. Nikdo netušil, co se odehrává v jejich myslích. Stáli proti masovému vrahovi své rasy, i když to byl jen ten, kdo uskutečňoval příkazy. Ale ať už je vydal kdokoli, tenhle kovový útvar je vykonal.

Icho Tolot si otevřel helmu a dal Teikovi znamení, aby učinil totéž. Pak zašeptal tak tichounce, že ho ostatní nemohli slyšet:

„Jestlipak nám prozradí, kdo mu dával rozkazy? Všechno musí mít uložené v paměti. Ale jak se ho máme zeptat?“

„Nemá smysl se ho ptát,“ odpověděl Fancan Teik po krátké úvaze. „Nic nám neřekne. Je naprogramovaný k ničení, a nic jiného nezná.“

„Já bych to stejně zkusil.“

„Nikdo nám v tom nebrání, Icho Tolote. Zeptej se ho.“

Icho Tolot postoupil o krok blíž. Zaplavil ho divný pocit. Nevěděl ani, jestli mu robot dokáže odpovědět. Nevěděl ani, jestli ho uslyší. Přesto řekl:

„Jsem Haluťan a ty jsi vrah mé rasy. Co se stalo, že má rasa musela být zničena? Musí k tomu existovat pádný důvod a já ho chci znát. Můžeš mi odpovědět? Smíš mi odpovědět?“

Bylo to, jak Fancan Teik předpokládal. Žádná reakce. Robot mlčel.

Ivan Ivanovic Gorašin mezitím pokračoval v ničivé práci. Stěna s kontrolkami se přeměnila na zhroucený chaos. Kontakty už neexistovaly. Všechno pípání utichlo. Gorašin se obrátil ke druhé stěně s přepínacími agregáty. Znovu vzplály malé exploze a ničily technický zázrak.

A pak se náhle ozval mohutný hlas, který místnost zcela naplnil. Přicházel odevšad, ze skrytých reproduktorů a každý mu rozuměl. Později nikdo z nich nedokázal říct, o jaký jazyk

šlo. Vědci vysvětlovali onen fenomén tak, že hlásky byly vysílány synchronně s hypnoimpulsy. Proto byly srozumitelné všem.

Hlas řekl:

„Pomáháte Bestiím a tím jste se sami odsoudili k smrti. Navíc jste vstoupili do zakázaného světa, který nesmí nikdo opustit. Váš třetí zločin je však nejhorší. Chcete zničit zařízení, jež slouží blahu všech národů Universa. Třikrát jste si zasloužili smrt a třikrát zemřete.“

Když se ozval hlas, Gorašin se zastavil, pak ale pokračoval s dvojnásobnou pílí. Zbytky trojdílné opony zhasly. Zároveň byly zvenku z generátorové haly slyšet zvuky, jako by se třel kov o kov.

Ras Čubaj pospíchal k otvoru a vyhlédl ven.

„Útočí na nás!“ zvolal. „Je tam nejméně tři nebo čtyři sta malých bojových robotů. To nikdy nedokážeme, Gorašine.“

Ivan, starší hlava, se však nenechal vyvést z rovnováhy.

„Jen počkej, Rasi. Myslím, žeš mě ještě neviděl doopravdy v akci.“ Obrátil se k ostatním, zejména k nadporučíku Ederovi.

„Vy zůstanete tady v té místnosti a neopustíte ji, ať se bude dít cokoli. Já při té příležitosti rovnou zničím i část generátorové haly. Pomalu mi dochází trpělivost.“

Mohutnými kroky zamířil k otvoru a poslal Rase Čubaje do úkrytu. Podíval se ven. Teleportér měl pravdu. Chodbami do haly mířily stovky bojových strojů a směřovaly k centrále. Bylo vidět i několik obrněných vozidel.

Robot-velitel zavelel k poslednímu úderu proti vetřelcům, odsouzeným ke smrti.

Ivan a Ivanovic si pokývli, zhluboka se nadechli a upřeli pohled na první řadu útočníků.

Gucky se teleportoval krátkými skoky obchodní třídou, až se dostal ke vchodu do hlavní šachty. Kupodivu se mu podařilo přijímat myšlenkové impulsy přátel. Byly velmi slabé, ale přesto srozumitelné. Pak si uvědomil, že tu předtím byla izolační

překážka, která je rušila. Zřejmě se náhle zhroutila. Zaměřil Rase Čubaje a dozvěděl se, že Gorašin začal ničit centrálu. Tím se vysvětlilo i zmizení překážky.

Trochu ho trápilo, že si o něj přátelé vůbec nedělají starosti. Koneckonců zmizel beze stopy a mohl už být dávno mrtvý. Všichni byli přesvědčení, že je někde v bezpečí. To, že se nevrátil, si vysvětlovali nejrůznějšími způsoby. Tak například poručík Siebengel si byl jistý, že Gucky řádí v nejdůležitějších reléových stanicích robota-velitele a ničí, co mu přijde před očí. Gucky se usmál, když zachytil tyto lichotivé myšlenky. Pak se v něm ale probudilo špatné svědomí. Už se mel dávno vrátit k ostatním! Dobře, dostal se do malé parapasti a vymrštilo ho to na povrch. Tam se trochu porozhlédl, zničil jednu vnější stanici a to bylo vlastně vše.

Znovu se soustředil na myšlenkové impulsy Rase Čubaje a skočil. . Když se materializoval, vrhla ho tlaková vlna proti zničeným přístrojům. Trvalo několik vteřin, než se narovnal.

Viděl, že ostatní muži leží v úkrytu, zatímco Gorašin ničí útočící roboty.

„To má být přivítání?“ vypísl a pozorně se rozhlížel do všech stran. „Dost se tu toho změnilo, když jsem byl pryč.“

Icho Tolot se k němu přisunul trochu blíž.

„Na tvém místě bych držel pusu, Gucky. Stalo se toho ale hodně. Robot~velitel nás odsoudil k smrti.“

Gucky přikývl.

„Vím, vím. Ten komický hlas bylo slyšet všude. A pak se tedy Gorašin pustil do díla?“

Gorašin si dal pauzu a otočil se k nim. Ivan řekl:

„Tak co, maličký, kdes byl? A dávej si pozor, je to tu nebezpečné.“

„Když jsem se chtěl teleportovat zpátky k vám, nevyšlo to. Vyhodilo mě to na povrch. Zničil jsem tam důležitou stanici.“

Ivanovic se ušklíbl:

„Odkud víš, že byla důležitá?“

„Když něco zničím, tak jedině něco důležitého!“ rozněval se myšob.

Dvouhlavý mutant se otočil a pokračoval v práci. Několik generátorových bloků zaniklo v jasném ohni. Obrovská hala se podobala umělé kráterové krajině. Ve stropě zely díry a bylo vidět holou skálu.

Robot-velitel se od vyhlášení rozsudku smrti neozval. Byl ještě v provozu, neboť byl nezávislý na všech zdrojích energie. Zřejmě však ztratil spojení s nejdůležitějšími centry.

Exploze postupně utichaly. Gorašin se vrátil do místnosti a oznámil, že zničil > všechny roboty. Momentálně jim žádné nebezpečí nehrozí.

„V tom případě je na čase konečně vyhodit do vzduchu samotného robota-velitele,“ navrhl nadporučík Eder.

Gorašin se na robota zahleděl a obě hlavy přikývly.

„Souhlasím. Ale bylo by třeba, abyste se vy a vaši muži vrátili na povrch. Radil bych to i Tolotovi s Teikem. Já zničím robota-velitele a pak mě teleportěři odnesou za vámi.“

S tím všichni souhlasili a Gucky s Rasem Čubajem se pustili do práce. Teleportovali jednotlivé členy akčního komanda na povrch do bezpečí. Bylo k tomu třeba celkem osmi teleportačních skoků. Jako posledního dopravili nahoru Icho Tolota.

„Zničíte vraha mého národa,“ řekl jim Halut'an zamyšleně.

„Přeji mu to, i když je to jen pozitronický mozek. Stále ještě nevíme, kdo mu dával rozkazy a bojím se, že už se to nikdy nedovíme. Pospěšte si, my se zatím vrátíme k lodi. Budeme na vás čekat na můstku.“ Oba teleportěři skočili do řídicí centrály pekelné planety a málem se doopravdy ocitli v pekle.

8.

Relativně pomalé reakce robota-velitele měly nejrůznější důvody. Zčásti mohlo jít o to, že celé automatické zařízení pět tisíc let odpočívalo. Díky tomu mohli vetřelci poměrně

nerušené proniknout do nitra věžeňské planety. A když pak robot-velitel zareagoval, bylo příliš pozdě. Gorašin navíc stihl v centrále přerušit hlavní spojení, takže když byl vydán rozkaz ke zničení, nedostaly se všechny pozitronické impulsy k cíli. Některé ale ano.

Než se Gucky s Rasem Čubajem definitivně vrátili, byl Gorašin napaden. Ve stropě centrály, přesně nad robotem-velitelem, se objevil kruhový otvor. Z něj se spustily projektory, a vzápětí byl robot-velitel obklopený jasně bílým energetickým štítem. Štít se neustále zvětšoval a blížil se ke Gorašinovi.

Mutant uskočil až ke stěně a zjistil, že jediná úniková cesta, totiž díra ve zdi, je uzavřena další energetickou stěnou. V tomto úzkém prostoru nemohl způsobit větší atomový výbuch, aniž by se

sám neohrožil. Navíc se každou chvíli mohli vrátit teleportéři.

Ale nic jiného mu nezbývalo.

„Projektory na naší straně," řekl Ivan krátce. Ivanovic přikývl. Obě hlavy nasadily svou schopnost v nízkých dávkách, a jeden projektor za druhým zanikal v malých detonacích. Osobní ochranný štít robota-velitele kousek po kousku zhasínal. Brzy v něm vznikla asi dvoumetrová mezera. Když se objevili Gucky s Rasem Čubajem, stalo se to naštěstí dost daleko od štítu. Přesto pocítili obrovské horko a překvapeně uskočili. V nejbližším rohu místnosti objevili Gorašina a rozběhli se k němu. Mávl na ně a oni se vrhli k zemi.

„Co se stalo?" vyptával se Gucky. Rychle si na skafandru zapnul chladicí zařízení. „Ta potvora zase útočí?" „To tedy ano," prohlásil Ivanovic. „Právě se s Ivanem chystáme vyřadit z provozu jeho energetický štít, a pak bude na řadě sám robot-velitel. Jde to ale jen odsud, protože ho musím vidět, Pokusím se tedy vyvolat atomový výbuch a přesně v té vteřině se se mnou musíte teleportovat. Jinak jsme všichni vyřízeni. Rozuměli jste?" Ras Čubaj přikývl. „Snad to vyjde. Tady jde ó zlomky vteřiny."

„Právě," souhlasil Ivanovic. „Ale není to tak hrozné, jak to zní. Když vyvoláme reakci, bude třeba jistého časového intervalu, než se rozvine. Ten interval musíme využít. Trvá to necelou vteřinu. Půjde to?"

„Mělo by to být možné. Můžeš nám dát nějakou výstrahu? Nemělo by smysl, kdybychom skočili moc brzo."

Tentokrát odpověděl Ivan:

„Mohli bychom možná získat tři až čtyři vteřiny, kdybychom nejprve spustili Částečnou reakci, na kterou potom připojíme hlavní reakci. To by bylo celkem pět vteřin. Budete mít čas se soustředit a až vám dám znamení, ihned se teleportujte."

„To zvládneme," ujistil ho Gucky. „Hlavní věc je, aby ta věc vyletěla do vzduchu."

„Což je dost jisté," řekl Ivan a kývl na bratra. „Nesmíme ztrácet čas. Zbývajících energetický štít se stále ještě rozpíná. Mohl by se k nám dostat dřív, než vyřídíme velitele. Tak do toho..."

To, co následovalo, bylo jako zlý sen, který si však všichni zúčastnění uvědomili, až když bylo po všem. Gorašin, Gucky i Ras Čubaj se shodli, že by podobný experiment ve stejné situaci už neopakovali. Ale to byla pouze teorie. Pravděpodobně by v podobné situaci jednali stejně. Bílý energetický štít se

vlevo a vpravo posunul tak daleko, že dosahoval až ke stěnám. Odtamtud pokračoval! dál k mutantům. Uprostřed zůstala mezera, kterou Ivan s Ivanovičem sledovali cíl, střed polokoule ve výšce asi dvou metrů.

Trvalo to deset vteřin, pak se na obalu robota-velitele objevil jasný bílý bod, který rychle rostl. Ras Čubaj a Gucky byli oslepeni. Zavřeli oči a soustředili se zároveň na cíl skoku ocelovou výpusť na povrchu. Drželi přitom Gorašina za ruce a Čekali na smluvené znamení.

Přišlo o dvě vteřiny později dvouhlavý mutant jim stiskl ruce. Gucky a Ras Čubaj se teleportovali. Zmizeli přesně v

okamžiku, kdy byl robot-velitel zničen vyvolanou atomovou explozí. Radiační sprška zčásti pronikla do pětidimenzionálního prostoru a ovlivnila teleportační pole. Souřadnice skoku tak byly nepatrně ovlivněny.

Když se Gucky a Ras Čubaj s Gora. sinem materializovali, nestáli na povrchu planety vedle ocelové výpusti. Místo toho se ocitli pod stropem obrovského sálu a pak se řítily dolů na kovovou podlahu. Výška činila asi padesát metrů a oběma teleportérům se včas podařilo pád zbrzdit, takže nakonec přistáli poměrně měkce. Hala byla jasně osvětlená. Byla prázdná. Měla průměr asi tři sta metrů a kruhový tvar.

„To muselo být tou explozí," mínil Gucky. „Trochu nás zasáhla ale není to tak zlé." Rychle zmlkl, když se mu podlaha pod nohama roztřásla. Málem upadl, ale pevně se držel Gorašina.

„Co to bylo?"

„Tlaková vlna detonace," řekl Ras Čubaj. „Tam dole muselo všechno vyletět do vzduchu."

A pak obrovskou místnost naplnil hlas. Zdálo se, že přichází ze všech směrů, a zněl temně a dutě.

Mluvil centrálním idiomem, kterému mutanti díky poslednímu hypnoškolení rozuměli. Kromě toho se nejednalo o umělý hlas, nýbrž zcela jistě o hlas organické bytosti. Hlas řekl:

„Automatickému autodestruktivnímu zařízení! Robot-velitel a řídící centrála vypadly. Zajateckou planetu je třeba okamžitě zničit!"

Mutanti na sebe pohlédli. Než stačil Gucky něco říct, zvolal Ras Čubaj:

„Teleportovat! K ocelové výpusti, to je jistější. Nevíme, jak dlouho zařízení potrvá, než provede rozkaz. Odkud to vlastně přichází? Je to uložený hlas?" „O tom si můžeme promluvit později." Gucky popadl Gorašina za ruku. „Nejdřív pryč odsud!"

Tentokrát proběhla teleportace normálně. Mutanti se materializovali na povrchu planety.

Nebe bylo zase jasné. Energetický štít už neexistoval. Stále ještě byla noc. nedaleko stála černá halutská loď a zakrývala hvězdy.

„A teď na můstek k Halut'anům," zavelel Gucky. Za dvě vteřiny už se vítali s Icho Tolotem, Fancanem Teikem a nadporučíkem Ederem a jeho muži.

Jenže pekelná planeta se. právě v té chvíli začala otřásat v základech.

Jakmile se rozsvítila zelená kontrolka, věděl Bob McCisom, že se vzdušná výpušť zavřela. Dal tedy poručíku Kramerovi pokyn, aby KC-41 zrychlil na maximum. Člun se šťastně vrátil a černá loď Halut'anů se teď vznášela ve vesmíru kousek od nich.

Když do centrály přišel nadporučík Eder podat hlášení, bylo už malé bezejmenné bílé slunce mnohem menší a každým okamžikem se vzdalovalo. Zároveň se však těsně vedle něj rozzářilo nové slunce, větší a jasnější než bílá hvězda.

Zajatecká planeta explodovala.

Výsadkovému komandu, Halut'anům a mutantům se ji podařilo opustit do slova a do písmene v poslední vteřině. Obě lodi odstartovaly ke společnému letu na CREST. Gorašin, Gucky a Ras Čubaj seděli ve své kabině a tvářili se vážně. Věděli, že jen těsně unikli smrti. To však nebylo to, co jim dělalo starosti, a nad čím si lámali hlavy.

Gucky to vyslovil:

„Co asi řekne Perry Rhodan, až se dozví, že v této galaxii kdysi existovali Halut'ané a že tito Halut'ané byli nemilosrdně pronásledováni a vyhlazeni? To je přece v příkrém rozporu s našimi dosavadními zkušenostmi. Co si s tím počne? Musí to zahrnout do své nové strategie."

„Jistěže to udělá," mínil zamyšleně Ras Čubaj. „Minulost určitého národa často ovlivňuje přítomnost a budoucnost. Bude tomu tak i tentokrát. Myslím, že se na Halut'any budeme muset dívat jinýma očima než dosud."

„Vyčkejme," radil Ivan Gorašin.

Než KC-41 přešla do lineárního prostoru, vrhl Bob McCisom ještě poslední pohled na obrazovky. Stále ještě na ní zářily dvě světlé hvězdy. Jedna trochu zeslábla. Nebude trvat dlouho a vyhasne.

Pekelná planeta už nebude existovat.

Clark Darlton PLANETÁRNÍ ŽALÁŘ

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 341, ISSN 121279900

Z německého originálu Der Planetarische Kerker, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1973, přeložila Michaela Skul té ty. Vydal jako svou čtyřtisící stou třicátou třetí publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.